

اداره خانه سی :

فصله پنجمین بازار سی ساعیلر خانه ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آریستووولوس د. خریلیدیس

'Ασ'Ολα

Τιμᾶται γρῶσ. 2.

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΚΑΤΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟΝ

Τὸ σχολεῖον δὲν πλουτίζει μόνον τὸ πνεῦμα μὲ γνώσεις, οὔτε μᾶς δίδει τὴν ὀρεξίν μόνον διὰ νὰ μάθωμεν καὶ ἄλλα πράγματα, εὐχάριστα καὶ ἀφέλιμα.

Κάννει ἢ πρέπει νὰ κάννη καὶ κάτι ἄλλο : μορφώνει τὸν χαρακτήρα.

Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερον.

Δὲν γνωρίζω πῶς πρέπει νὰ σᾶς ἀνατιῶξω ἐδῶ τὴν σημασίαν ὅλου αὐτοῦ τοῦ ζητήματος· τοῦτο μόνον σᾶς λέγω, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, διότι ἴσως σᾶς τὸ εἶπα καὶ ἄλλη φορά, ὅτι δὲν φθάνει νὰ εἶναι κάνεις πολυμαθής, διὰ νὰ ἐπιτύχη εἰς τὸν βίον του.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν σοφοὺς ὅχι ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶχαν μόνον γνώσεις περὶ πολλῶν καὶ διαφόρων πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι καὶ πολυμαθεῖς ἦσαν, καὶ εἶχαν καὶ καλὸν χαρακτήρα.

Θέλετε νὰ ἔλθωμεν εἰς διάφορα παραδείγματα γνωστά σας καὶ γνωστά μας ; Στρέψατε γύρω τὸ βλέμμα καὶ παρατηρήσατε προσεκτικὰ. Τί θὰ ἴδῃτε ; ὁ κ. Α. εἶναι ἕνας πολυγνώστης. Ἐτελείωσε τὸ γυμνάσιον, γνωρίζει ἐπὶ πλέον τρεῖς γλώσσας : Τουρκικὰ, Γαλλικὰ, Γερμα

νικὰ, γνωρίζει διπλογραφίαν, δακτυλογραφίαν καὶ τὸ ἐμπορικὸν δίκαιον.

— Ἴδοῦ ἕνα πρόσωπον, τὸ ὅποιον εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ δαυμάσιος διευθυντὴς μιᾶς ἐπιχειρήσεως, ἐνὸς ἐμπορικοῦ γραφείου· εἶναι πολύτιμος παράγων.

Καὶ ὅμως. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὅπου καὶ ἐν ὑπάγῃ, δὲν εἴμπορεῖ νὰ μείνῃ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς μῆνας. Διατί ; διότι εἶναι ὀξύθυμος, δὲν εἶναι εἰλικρινής, εἶναι ἀσυνεπής, εἰς τὰς ὑποσχέσεις του, εἶναι ἀναβλητικὸς, εἶναι...

Ἔλα αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσότερα δὲν εἶναι ἐλλείψεις τοῦ νοῦ, ἀλλ' εἶναι ἐλλείψεις τοῦ χαρακτήρος. Καὶ βλέπετε, ὅτι αἱ ἐλλείψεις τοῦ χαρακτήρος δὲν εἴμποροῦν νὰ καλυφθοῦν ἀπὸ τὰ προσόντα τοῦ πνεύματος.

Τώρα, πῶς εἴμπορεῖ νὰ μορφώσῃ ὁ νέος τὸν χαρακτήρα του εἰς τὸ σχολεῖον ; Μὲ δύο μέσα :

Τὰ μαθήματα, ποῦ διδασκόμεθα ἐκεῖ, καί, πρὸ παντός, οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς καὶ ἡ ἱστορία, δὲν μᾶς χρησιμεύουν, διὰ νὰ μᾶς ἀποθηκεύουν μόνον γνώσεις, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ μορφώσουν τὸν χαρακτήρα μας. Πρέπει νὰ μελετῶμεν τὰ γεγονότα, νὰ ἐξετάζωμεν μόνοι μας τοὺς χαρακτήρας τῶν προσώπων καὶ τῶν λαῶν, καὶ νὰ ἐρωτῶμεν πάντοτε τὸν ἑαυτὸν μας διὰ κάθε ἱστορικὸν πρόσωπον, ποῦ σπουδάζομεν.

— Διατί αὐτὸς ἐπέτυχεν ; ἢ, διατί ἐδοξάσθη ;

Μετὰ τὴν ἐρευναν ἐκείνην, θὰ ἴδῃτε, ὅτι θὰ ἔχετε καταρτίσει πολλὰς παρατη-

ρήσεις, μίαν πείραν, παρομοίαν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν δίδει ἡ ἡλικία. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Αὐτὸ εἶναι ἡ θεωρία· ἀπαιτεῖται καὶ ἐφαρμογή καὶ πράξις, καὶ αὐτὴν θὰ τὴν κάμετε σεις μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν σας, μεταξὺ τῶν μικρῶν σας φίλων, μεταξὺ τῶν οἰκείων σας. Προσπαθήσατε νὰ συμπεριφέρεσθε πρὸς αὐτοὺς καθὼς θὰ θέλετε νὰ συμπεριφέρεσθε αὐριον πρὸς τοὺς μεγάλους.

Καὶ ὁ καλὸς χαρακτήρ εἶναι μίᾳ ἐξάσκησης. Δὲν ἀποκτάται μόνον μὲ τὰς μελέτας. Θέλει τὴν ἐφαρμογὴν του καὶ τότε γίνεταί χαρακτήρ καθὼς πρέπει.

Μὴ φαντασθῆτε, ὅτι εἴμπορεῖτε νὰ σχηματίσετε καλὸν χαρακτήρα, ἐνφ δὲν ἔχετε, ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος Ἰποστηρίζω μάλιστα, ὅτι ὁ πλέον ἀπόσεκτος εἴμπορεῖ νὰ μάθῃ μίαν ξένην γλῶσσαν εὐκολώτερον, παρὰ νὰ ἀποκτήσῃ χαρακτήρα εἰς, ὁ ὅποιος ἔχει καταβάλλει πολλὴν δέλησιν.

Ἄφοῦ, λοιπόν, ἡ ἀπόκτησις τοῦ χαρακτήρος δὲν εἶναι τόσο εὐκόλος, ἀλλ' ἀπαιτεῖ πολλὴν προσοχήν, περισσότεραν προσπάθειαν καὶ ἀκόμη περισσότερον χρόνον, οὐδεμίαν πρέπει νὰ χάνωμεν εὐκαιρίαν, καὶ δι' αὐτὸ ἀπὸ πολὺ μικρὰ πρέπει νὰ ἐξασκῶμεν τὴν ψυχὴν μας εἰς κάθε γενναῖον καὶ κάθε κολὸν πρὸς γυμνασίῳ της.

ΘΟΙΒΟΣ

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' ιδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδομένου ἑβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελεῶν) Γρ. 60
» τὸ ἑξωτερικὸν » » » » Φρ. 20

Αἱ ἐγγραφαὶ προεπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΚΗΡΥΚΤΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΣΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΤΑ ΜΙΚΡΟΠΟΥΛΙΑ

— ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΜΟΥ —

*Ημην μικρὸν παιδί, ὅταν ἔπιανα μικροπούλια στὸ μεγάλο νησί τῆς Πριγκήπου. Εἶχα ἐκλέξει μία ὄραία κατοικίαν στὸ «δάσος τοῦ Χριστοῦ», ποῦ βλέπει ὀλίγο πρὸς τὸ Διάσκελο καὶ περισσότερον πρὸς τὴν «Γλώσσα». Ἀναφέρω ἡς τοποθεσίας μὲ τὴν κριολεξίαν τῶν.

Τὸ μέρος τοῦτο τοῦ βουνοῦ ἔχει ὑψηλὰ στὴν κορυφὴν πυκνὰ τὰ πεύκα του, ἀλλὰ πρὸς τὰ κάτω εἶναι ἡ ράχης του γυμνή, σκεπασμένη μόνον μὲ χαμόκλαδα. Καὶ στὴν ἀπέναντι πλευρᾷ, ἀριστερᾷ ὀλίγον, ὄρχιζει νὰ ὑψώνεται τὸ μεγαλύτερον βουνό, ποῦ ἀγιάζει τὸ μοσιαστῆρι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Κουδουιά.

Τὴ ὄραϊος εἶμι ὁ ὀρίζων, ὀλάνοικτος, ποῦ χύνεται εἰς τὴν θάλασσα τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἀπ' ἐδῶ, καὶ εἰς τὴν θάλασσα τῆς «Γλώσσας» ἀπ' ἐκεῖ! Χαμηλὴ καὶ εὐμορφη χειρσόνησος ἡ Γλώσσα, μὲ μερικὰ ἀμπέλια καὶ χωράφια εἰς τὴν πλάτη, εἰστέταται στὴν θάλασσα τοῦ Νότιου. Εἶναι μοναδικὴ ἡ θέσις. Ὅποιος ἔτυχε νὰ κνηγήσῃ μικροπούλια καὶ νὰ μάθῃ πῶς καὶ πῶς στήνον τῆς ἱζόβεργες, θὰ ὀμολογήσῃ πῶς τὸ μέρος τοῦτο ἐκκληροῖ ὅλους τοὺς ὄρους τῆς στρατηγικῆς.

Ἐστήναμε ἱζόβεργες πρῶτ - πρῶτ. Ἐπροτιμῶμεν τὰ χαμόκλαδα καὶ τοὺς ὑψηλοτέρους κλώνους τῶν. Ἐστήναμεν ὀμως καὶ εἰς τὰ πυκνὰ χαμόκλαδα διὰ τὰ πουλιά, ποῦ ἀρέσκονται στὰ χαμηλά. Ὀλόγυρα καὶ σκορπιστὰ εἶχαμε κλοβιά μὲ σπίνους, καρδερίνες, σκαθιά, φλόρια, ἀλλὰ πρὸ παντός σκαθιά.

*Ἡ γλυκυτάτη αὔρα τοῦ βουνοῦ μὲν εἶπε καὶ τὸ ἄρωμα, ποῦ ἔχον τὰ πεύκα, οἱ βῆτοι

καὶ τὰ μυρωμένα τὰ φλυσκούνια, μᾶς ἐμεθοῦσαν. Ὀλόγυρά μας ἄφινε παντοτεινὸ ζιζίνισμα ὁ τζιζίκας, καὶ χίλιας πεταλούδες ἐπετοῦσαν γύρω ἐκεῖ, ὅπου ἡ μέλισσα, πλέον τεχνίτρα, ἐρροφοῦσε μέλι. Μυστικὴ ἀρμονία τῆς Φύσεως, ποῦ ἐκφράζουν παράξενοι τόνοι, μυστικοί. Εἴσθε σεῖς τὰ ψιθυρίσματα τῶν φύλλων, ἢ φωνῆς τῶν πουλιῶν, οἱ βόμβοι τῶν ἐντόμων, τὸ ζιζίνισμα, καὶ οὐ, ἡ ὀριστος εὐωδία τοῦ δάσους, ποῦ πρῶτοι ἐκτίσατε βωμὸν λατρίας μέσα στὴν ψυχὴν μου!

*Ἐξαφνα ἓνα κοπάδι περνᾷ.

— Τσίου - τσίου! τσίου - τσίου!

Εἰς προσοχὴ! Τὰ πουλιά τῶν κλοβιῶν προσκαλοῦν τοὺς συντρόφους τῶν. Τὸ κοπάδι ἀνακόπτει τὸν ὀρητικὸν του δρόμον. Διαγράφει στὸν ἀέρα ἓνα γύρο μικρὸ καὶ ἀποτόμως πίπτει στὰ χαμόκλαδα. Ὡ, τῆς χαρᾶς μας τότε! Ἡ καρδιά κτυπᾷ, τὰ μάτια μας παρακολουθοῦν μὲ ἀκριβεία κάθε κλώνο, κάθε πουλί καὶ κάθε ἱζόβεργα. Παρακολουθοῦν πόσα ἐκάθησαν στῆς ἱζόβεργες καὶ πόσα ἐπιάσθησαν.

*Ὅταν τὸ κοπάδι ἔφρευγε, ἀφῆκε πολλοὺς συντρόφους τοῦ πιασμένους νὰ ἀνοίγουν τὰ πτερά καὶ νὰ κτυποῦν ματαίως τὸν ἀέρα. Ἐπιάσθησαν.

Εἰς τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐκκλησιαζόμεν ἑκάθε Κυριακὴ. Τὸ ἀκρογιάλι του, χυμένον εἰς τὸν κόλπον, ἔχει ἦσυχια νερά, ποῦ μὲν ὀρυτιδώνονται καὶ εἶναι γεμάτα ἀπὸ κοχλίδια καὶ καθαρῶτα χαλίγια, τῆς τρέλλας μου παιγνίδια. Ὡ, τὰ ἀξέχαστά μου χρόνια! Εἴξευρα νὰ ρίπτω τότε τὸ πλατὺ πετράδι εἰς τὴν ράχην τῆς θαλάσσης, ποῦ νὰ βονιᾷ καὶ νὰ πηδᾷ πέντε-ἕξ φορές ἕως νὰ βυθίσῃ.

*Ὁ ἡγούμενος ἦτο γηραλέος, λιγνὸς καὶ ἀξιοσέβαστος κληρικός, ποῦ κάθε Κυριακὴ διῶριζε ἐμὲ νὰ λέγω τὸν Ἀπόστολο.

*Ἡ προτίμησις αὐτῆ περισσότερον μὲ ἐγαργάλιζε νὰ ἀγαπῶ τὸ μοναστήρι.

Τὸν δεκαπενταύγουστο ἔπρεπε νὰ μεταλάβω, ἔπρεπε νὰ ἔξομολογηθῶ. Ἐπῆγα Σάββατο ἑσπέρας στὸν Ἐσπερινὸ καὶ εἰς τὸ τέλος κατ' εὐθείαν στὸν πνευματικόν.

— Δὲν ἐκατάλαβες, ἀν ἔκαμες κἀνὲν ἀμάρτημα, παιδί μου;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι, γέροντα.

— Ἀγαθῆς τὸν πατέρα σου, τὴν μητέρα σου, τ' ἀδελφὰ σου;

— Ὅλους τοὺς ἀγαπῶ.

— Καὶ ἀκούεις ὅ,τι σεῦ λέγουν;

— Ναί! ἀπήτησα μὲ κάποιον ὀνομαστικόν.

— Ἄλλη ἀμάρτια δὲν ἔκαμες, παιδί μου;

— Δὲν εἴξευρα, γέροντα.

— Πῶς! ἐγὼ εἴξευρα μὲν, ποῦ ἔκαμες.

*Ἐγὼ κατακόκκινος. Τὸ μικρὸν τραπέζι ποῦ ἦτο ἐμπρός μου μὲ τὸν Σιαντὸ καὶ τὸ Ἐθαγγέλιο, εἶσι ημετέριζε στὰ μάτια μου. Ἡ καρδιά μου ἐκίπτα δεισιπρία, ὡς ἂν τοῦ πουλιοῦ, ποῦ πιάνεται στὰ ἱζόβεργα. Ἐπὶ τέλος ὁ νοθεῖς μου σιὸ ὀλιγόλεπτο ταξίδι του εἶπε κατῆ. Πρὸ ἡμετέρων ἐκίπτε μὲ ἓνα εὐμορφο κατῆσι χαλίγια εἰς τὴν παραλία. Καὶ εἶπα μὲ τὸν νοθεῖς μου:

— Θὰ μὲ εἶδε ποῦ τὸ ἐφίλησα! . . .

*Ὁ πνευματικὸς μὲ αὐστηρὸν ὕφος ἐξηκολούθησε:

— Ἐρχεσαι συχνὰ εἰς τὸ ἀπέναντι βουνὸ καὶ πιάνεις μικροπούλια;

— Πότε καὶ πότε ἔρχομαι, γέροντα.

— Σὲ εἶδα τρεῖς - τέσσαρες φορές νὰ στήνῃς ἱζόβεργες καὶ νὰ πιάνῃς τὰ πουλιά τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

— Ποιὰ εἶναι τὰ πουλιά τοῦ Ἁγίου Νικολάου γέροντα;

— Αὐτὰ, ποῦ ἔρχονται νὰ βοσκῆσουν στὸ βουνὸ τοῦ μοναστηριοῦ. Ὁ ἅγιος ἐπίτηδες τὰ στέλλει νὰ καθαρῶσουν τὰ δένδρα τοῦ βουνοῦ ἀπὸ τῆς κάμπιες, ἀπὸ τὰ σκουλήκια καὶ τὰ ἔντομα, ποῦ βλάπτουν. Καὶ τὰ καυμένα τὰ πουλάκια ἔρχονται, μᾶς κελαιδοῦν, μᾶς δουλεύουν καὶ εὐρίσκονται ὡς ἂν ἐσὲ κακὰ παιδιὰ νὰ τὰ πιάνουν καὶ νὰ τὰ σκοτώνουν!

— Νὰ τὰ σκοτώνουν! . . .

*Ἡ λέξις ἐκτύπησε πολὺ ἄσχημα στὸ αὐτί μου. Ἐδάκρυσα ἀμέσως καὶ μὲ παράπονον εἶπα:

— Δὲν τῶξευρα, γέροντά μου. Συγχώρεσέ με!

— Δὲν τῶξευρες; Καὶ δὲν σοῦ τὸ εἶπε στὸν ὕπνο σου κάμμια φορά ὁ Ἁγίου Νικολάου; Ἐκομα σημεῖον ἀρνήσεως.

— Τότε ἐκ μέρους του σὲ συγχωρῶ. Τὸ κλάμμα σου εἶναι καλὴ μετάνοια. Ἐχρῆς τὴν ἄδειαν νὰ μεταλάβῃς.

Καὶ ὁ πνευματικὸς, σκεπάζας τὸ κεφάλι μου μὲ τὸ πετροχήλι του, ἐδιάβασε τὴν εὐχὴ συγχωρήσεως νὰ μεταλάβω.

*Ἐπέρασαν χρόνια πολλὰ καὶ, ἀντὶ τοῦ ὄνειρό μου, ἓνας ἄλλος ἅγιος μὲ τὸ εἶπε στὸ ὕπνο μου.

*Ἡμην εἰς τὴν Γερμανίαν, εἰς ἐκδρομὴν στὸ Τάραντ, δεκατέσσαρα χιλιόμετρα μακρὰν τῆς Ἀρέσδης. Τρεῖς δασομῆνοι λόφοι τριγυρίζουν τὸ Τάραντ καὶ ἐνθώνονται εἰς κοινὴ κορυφὴ, ποῦ ὑπάρχουν τὰ ἔρειπια ἑνὸς παλαιοῦ μεσαιωνικοῦ μεγάρου. Τὸ δάσος αὐτὸ δὲν ὀμοιάζει τὰ ἄλλα γερμανικὰ δάση. Σὰν νὰ ἦσαν τὰ δένδρα του ὀμοια κατὰ γραμμὴ. Σὰν νὰ εἶχαν ὀμοιότητα στὰ φύλλα, στὸν κορμό, στὸ ἄνθος. Ἀσπρὲς πλάκες εἰς καθένα κ' ἔγραφαν λατινικὰ τὸ ὄνομα τοῦ δένδρου καὶ ἀπ' αὐτὸ ἐνόησα, ὅτι τὸ δάσος θὰ ἀνῆκε εἰς τὸ Δασονομικὸ σχολεῖο.

Πράγματι. Ἀπὸ τοῦ βῆθους τοῦ δάσους γηραλέος καθηγητῆς, μὲ ἓνα μεγάλο γυριστὸ μαστιχῶνι, κάτσεπρα ντυμέντος καὶ κατακόκκινος, ὀμῆλει εἰς ἀρκετοὺς μαθητὰς, ποῦ τὸν ἠκολούθουν. Ἐβληθίσασα τότε καὶ ἐγὼ νὰ ἀκούσω τὴν διδασκαλίαν. Ὁ καθηγητῆς ὀμῆλει περὶ τῆς σχέσεως μεταξὺ δάσους καὶ βροχῆς, καὶ εἶπε:

*Ἐρωτῶντες, φίλοι μου, ὅτι στὸν ἀέρα ὑπάρχει νερὸ εἰς κατῆστασιν ἀερίου, καὶ ὀνομαζόμενον ὕδρατμόν. Ὁ ὕδρατμος εἶναι σπουδαῖος παράγων διὰ τὸ κλίμα ἑνὸς τόπου. Διότι, ὅσον εἶναι περισσότερος, τόσον ἀπορροεῖ περισσότερον ἡλιακὸς ἀκτίνες καὶ ἀφῆνει τὴν χώραν πλέον ὀρεστέρα. Πρῶτον δειγμὰ εἶναι αἱ περὶ τὰ δάση τόποι. Καὶ ἀντιθέτως. Ὅσον ὀλίγος εἶναι ὁ ὕδρατμος

ΠΡΟΣΗΝΕΙΑ

της ατμοσφαιρας, τωτον περισσοτερως περινον ηλιακες ακτίνες κτι ξηραίνουν τον αέρα και φλογίζου, τον τόπον. Είς κάθε χώρα ή υγρασία του αέρος ρυθμίζει την θερμοκρασία της.

» Φαντασθήτε όμως τί θα γίνη, όταν ο αήρ είναι υγρός και ή θερμοκρασία πέση αποτόμως. Τότε ροχεται βροχή. Και έχομεν τοιουτοτρόπως το πρώτον μας αξίωμα: «Οσοι τόποι έχουν υγρόν αέρα, εκείνοι είναι δημοσφοι και έχουν εύκολα βροχάς.

» Αλλά, φίλοι, ποιοι τόποι έχουν υγρόν αέρα; Απαντιή ή Φυσική: «Οσοι είναι δασωμένοι. Διότι τα δάση εμποδίζουν τα νερά των βροχών γρήγορα να τρέξου, και συγκρόνωσ με τα φυλλώματα, που σκεπάζου την γή, συγκρατούν νερά περισσοτερα. Τα νερά αυτα θα γίνουν υδρατμοί. Ενω, αν ή χώρα είναι αδενδρος και φαλακρά, τότε βρέχει σπάνια και αν βρέξη, τα νερά κατακυλούν άμέσως, και σχηματίζου ποταμούς προσωρινούς, παρασύροντας και καταστρέφοντας την χώρα. Η βροχή γίνεται θυελλα, όπως εις τας Άλπεις της Προβηγκίας. Έτσι έχετε και δεύτερο αξίωμα: «Οι, δια να συγκρατηθ ή εις ένα τόπον ή υγρασία της βροχής, πρέπει να υπάρχουν δάση.

» Αλλά ποτε ροχονται βροχαι; Η Φυσική πάλιν απαντιή, ότι βροχάς φέρου τα δάση. Αι ρίζαι των δένδρων απορροφουν ακατάπαυστα νερό από της γής; τα βάρη, και τα φύλλα των, όταν μάλιστα είναι βελονόφυλλα, χύνου ακατάπαυστα εις την ατμοσφαιρα υγρασία μεγάλη. Δι’ αυτό το δάσος περικλείει υδρατμούς και έχει υγρόν αέρα. Θέλετε απόδειξιν; Ο καθηγητής Εμπερμάουεσ εκόρσσε δύο εδάφη με την ίδια ποσότητα νερού και απέδειξεν, ότι εις το φαλακρό έδαφος ή εξάτμισις είναι τετραπλάσια, παρ’ όσον εις το δασωμένο. Έχετε, λοιπόν, τρίτον αξίωμα: «Οι τα δάση φέρου μόνα των την υγρασία και το σπουδαιότερον, ότι δεν αφίνου ατήν να εξατμισθ ή γρήγορα από τον Ήλιον.

» Ενθυμηθήτε τί ειπα δια τας θυελλας, που γίνονται εις κάθε φαλακρά χώρα; Εκεί φλογίζει ο Ήλιος, διαρ ή γυμνή γή, ή αναβροχια καιει τα σπαρτά και δεν υπάρχουν σύννεφα.

» Μόλις σχηματισθουν όλίγα, σκορπίζονται από τους ανέμους. Συχνά πίπτει χάλαζα, που ερημώνει. Ενω στας δασωμένας χώρας δεν πίπτει χάλαζα. Παράδειγμα ή Ελβετία. Χώρα, που έχει δάση και πρό πάντων βελονόφυλλα, δεν έχει χάλαζα. Την απόδειξιν έδωκε ο Βερκερ, ότι το δάσος αφαιρεί ήλεκτρισμόν από τα νέφη, διαιρεί αυτα εις όμάδας μικράς, αντιτάσσει μηχανικώς πρόσκομα και εκτρέπει την διεύθυνσιν από τας θυελλας. Δι’ αυτό λατρεύετε τα δάση!

» Το δάσος, εξηκολούθησε ο καθηγητής, είναι τροφοδότης εις κάθε χώρα και οι κυβερνήσεις οφείλου προς το συμφέρον του ταμείου των να το περιποιούνται. Η Δασολογία και ή Μετεωρολογία είναι οδηγοί της οικονομικής μας εύτυχίας. Τα δάση όρίζου αν θα βρέξη και πόσον θα βρέξη. Ο Ρήνος παρὰ το Mannheim κατά μέσον όρον κυλίζει 116,114,000 κυβικά μέτρα νερό καθ’ εκάστην ήμερα και το νερό αυτό παρέχεται από δάσος 167,000 στρεμμάτων. Η Δασολογία σήμερα όρίζει πόσον νερό απερ-

ρόφησε από τας βροχάς ή γή και πόσο νερό εξητμισθη. Τα μετεωρολογικά και δασονομικά συστήματα radiel stationen με δυμβρομετρικούς σταθμούς είναι οδηγοί του πλούτου μιās χώρας. Αφίνω τώρα τα ξύλα, τα ζώα, την υγείαν και όσα άλλα ανεκτίμητα προϊόντα μας παρέχου τα δάση.

» Ω! ειπεν ο καθηγητής. Από μικρά παιδια πρέπει να γνωρίσωμεν αυτους τους ευεργέτας μας και να λατρεύωμεν τα άνθη, τα δένδρα, τα δάση. Να καμαρώνου με το κλωνί, όταν φυλλώνεται και όταν άνθίζει. Και να περιποιούμεθα τα μικρά πουλιά, που έστειλε ο Θεός δι’ αυτα να τα καθαρίζου και να τα στολίζου. Ωσαν να επέβλεπε εις την άχαριστία των ανθρώπων. Και τί άχαριστία!

» Α! ειπε. Έταξιδευσα πέρυσι εις την Ανατολή. Όλίγον μακράν από την Κωνσταντινούπολιν είναι ένα χαριτωμένο νησί, ή Πρίγκηπος. Τί φανταζασθε, ότι ησθάνθη, όταν είδα ένα πωλητή εις την αποβάθρα του νησιού να πωλή κατά δεσμίδας μικροπούλια; Τα έπωλοσσε σκοτωμένα. Εξωργισμένος τότε, ήρώτησα κάποιον:

» — Που τα έσκότωσαν τα καυμένα; Και εκείνος με άπάθεια μεγάλη με άπήνησε:

» — Τάκιασαν με ιξόβεργα εις το βουνό.

» — Ω, τους κακούργους! εξεστόμισα...

» Η λέξις κακούργος μου έπροξένησε ιδιαιτέραν αίσθησι. Ενω ήκουα με τόση ευχαρίστησιν τον καθηγητή, αφηνς άπεσβολώθη. Η παιδική μου άμαρτία ήλθε πρόσφατος εμπρός μου. Από το δάσος του Τάραντ ο νούς μου έταξιδευσε εις χρόνια παλαιά, που έπιανα πουλιά στο δάσος του Αγίου Νικολάου και ο γέρω πνευματικός ήλθεν εμπρός μου.

« — Έσπευσα να φύγω από το νησί εκείνο, ειπε ο καθηγητής, όκου οι άνθρωποι με τέτοια άπάθεια σκοτώνου τους ευεργέτας των».

Δεν έτόλμησα πλέον να παρακολουθήσω του καθηγητου την συνοδεία. Εμεινα βυθισμένος εις σκέψις. Από μακρυνά έβλεπα μόνον, ότι ο καθηγητής συνήλθε από τον θυμόν του και εξηκολούθει το μάθημα. Αλλ’ εις έμέ άντήχου ακόμη κατάκαρδα αι λέξεις του:

— Ω, τους κακούργους!

» Εκλαψα τότε και μεγάλος ακόμη μιá φορά δι’ εκείνο το άμάρτημα. Μα τώρα πλέον με βαθειά γνώσι τί κακό είχα κάμει. Και ένθυμήθη την κατωφέρειαν του βουνού με τα χαμοδενδρά της, ένθυμήθη την «Γλώσσα», ένθυμήθη και τα ιξόβεργά μου. Το άκρογαλι του Αγίου Νικολάου και ή εξομολόγησις μου έστάθη ζωηρά και συγκινητική στήν φαντασία μου. Σάν να ήτο εκείνη ή ώρα, που ο γέροντας πνευματικός με τον Σταυρό και με το Ευαγγέλιο μου ειπε:

— Έγώ ειξέρω την άμαρτία που κάμεις... Δεν σου τό ειπε στον ύπνο σου κάμμιá φορά ο Άι-Νικόλας;

Με τό ειπε βέβαια. Αλλά έπειτα από τόσα-τόσα χρόνια!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ιατρός

Βλέπετε, ότι δεν επιμένω μόνον να περιγράφω τα ελαττώματα των κοριτσιών, αλλά έρχομαι να εμιλήσω δι’ εν προτερημά των, δια μιάν άρετήν, ή όποία πρέπει να είναι κοινή και εις τα άγόρια και τα κορίτσια, αλλά κυρίως εις τα κορίτσια άποτελει ένα ιδιαίτερον στολισμέν.

» Η άρετή αυτή είναι ή προσήνεια.

Δεν άρκει κανεις να είναι μόνον καλός, αλλά πρέπει να εκδηλώνη την καλοσύνην, που έχει. Είναι, βεβαίως, πολύ ευχάριστον πράγμα να έχη τις πολλά προτερημάτα, αλλ’ αν τα προτερημάτα αυτα δεν φανερώνονται, τότε όμοιάζου με το χρήμα φιλαργύρου, το όποιον ο άνθρωπος έχει κρύψει βαθειά.

» Η γλυκύτης είναι ή χάρις της καρδιάς, ή όποία εκατονταπλασιάζει την αξίαν. Δίδει μάλιστα εις τα προτερημάτα εκείνα μιάν άκατανίκητον δύναμιν.

Δεν πρέπει ποτε να εξερεθίζωμεν εκείνους, που θέλομεν να κατακτήσωμεν και να νικήσωμεν. Η πάλη πρέπει να έχη ως μοναδικόν σκοπόν της την ειρήνην. Μία προσβολή πολλάς φορές κάμνει την συμφιλωσιν αδύνατον και ο αντίπαλος μένει πάντοτε έχθρός. Πρέπει, λοιπόν, να ειμεθα προσηνείς και γλυκαί, και όταν ακόμη δεν συμφωνομεν με κάποιον.

Πρέπει να δίδωμεν εις την αντίπαλόν μας, εις την έχθράν μας να έννοήση, ότι θα εκάμνε καλλίτερα να γίνη φίλη μας και σύμμαχος μας.

» Αλλ’ άφοσ πρέπει να ειμεθα γλυκαί προς τας έχθράς μας, πόσον περισσοτερον πρέπει να ειμεθα τοιαυτα εις όσους μας αγαπούν; Είναι άπαραίτητον να ειμεθα καλαί και προσηνείς προς όλους, εκείνους με τους όποιους περνομεν μαζί την ζωήν μας.

» Αν ή θύρα, που ανοιγοκλείεται συχνά κάθε ήμεραν, τρίξη και σάς ενοχλή, τότε βάζετε λάδι εις τους στρόφιγγάς της και παύει το τρίξιμο. Η γλυκύτης και ή προσήνεια είναι το λάδι, με το όποιον μαλακόνονται και γίνονται ήπιώτεραι αι σχέσεις μας και κατ’ αυτόν τον τρόπον δεν γινόμεθα όχληραί, καθώ; αι θύραι που τρίξου.

Κα ΕΥΤΕΡΗΗ

ΣΚΕΨΕΙΣ

- » Όλα τα κινεί και τα έκδοξη φθενούνται.
- » Ο όραθής πλούτος είναι ώς το χρυσόβαλλον πρόβατον.
- » Οι πονητοί δεν πρέπει να μετριοσύν, αλλά να προνοούν.
- » Ο τρέπος παιδί περισσοτερον από τας λόγους.

Η ΘΕΩΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

(συνέχεια από σελ. 396)

Έτσι τουλάχιστον αποδεικνύουν κατά τους πειραματισμούς μου μερικοί πειναλαίαι κάμπιαι, αϊ όποιοι, μετά μακράν νηστείαν, διαβαίνουν όλοι σχεδόν πλαγίως κλάδου πεύκου, χωρίς κάμμιαν ένδειξιν επιθυμίας και έλξεως. Η άφή μόνη τας πληροφορεί ένόσω ή νομή δέν έγγίξεται τυχαίως διά τής άκρας τών χειλέων, κάμμία δέν προστρέχει, παρά τήν φοβεράν στέρησιν. Δέν τρέχουν προς τήν τροφήν ώς νά τήν έμυρίσθησαν σταθμεύουν επί του κλαδίου, που συναντοῦν καθ' όδόν.

Άμα εξαιρέσωμεν τήν δρασιν και τήν ύσφρησιν, ποία άλλη αίσθησις ύκολείται, διά νά καθοδηγήση τήν προς τήν/φωλεάν επιστροφήν; Απομένει τότε τό κορδόνι, που έξυφάνθη καθ' όδόν. Είς τόν λαβύρινθον τής Κρήτης, ό Θησεύς θά έχάνενο χωρίς τόν μίτον, μέ τόν όποιον τόν έφωδίασεν ή Αριάδνη. Η άκέραντος τών βελονών του πεύκου σύγχυσις είναι, τήν νύκτα πρό πάντων, λαβύρινθος τόσον άδιέξοδος, έσον ό του Μίνωος. Η θεωρός κατευθύνεται μέσω αυτού άπταιστος, μέ μόνον τήν βοήθειαν του τμήματος τής κλωστής της. Τήν στιγμήν, που επιβάλλεται ή ύποχώρησις, ή καθαρμία εύκολώτατα έπανευρίσκει ή τήν ίδίαν τη; κλωστήν ή τήν πρώτην τυχαύσαν από τας άλλας, που εύρίσκονται εκεί που κατευθυνόμεναι παραλλήλως ώς οί πτυχαιριπιδίου, αναλόγως τής διισταμένης τών μελών τής αγέλης φοράς; ή μία κατόπιν τής άλλης, όλοι αϊ κάμπιαι μιάς φατρίας συνέρχονται εις στοίχον επί τής κοινής ταινίας, τής όποίας ή άρχή εύρίσκειται εις τήν φωλεάν και έν πλήρει άσφαλεία τό κερβάνιον, χορτασμένον πλέον, έπανακάμπει εις τά ίδια.

Τήν ήμέραν, και τόν χειμώνα άκόμη, όταν ό καιρός είναι καλός, γίνονται κάμμιαν φοράν μακροναί έστρατεΐαι. Αϊ κάμπιαι καταβαίνουν από τό δένδρον, προβαίνουν επί του εδάφους, κάμνουν θεωρίας και προελαύνουν εις απόστασιν μέχρι πενήντα βημάτων. Αϊ έξοδοι αύται δέν έχουν σκοπόν τήν αναζήτησιν τροφής, διότι τό πατρικόν πεύκον πολυ άπέχει του νά έχη τελείως έξαντληθή τά φαγωμένα κλαδιά μόλις άριθμούναι έντός τής πυκνής φυλλοβολίας. Άλλως τε, μέχρι βαθείας νυκτός ή άποχή από τής τροφής είναι τελεία. Οί έκδρομείς τίποτε άλλο δέν έπροτίθεντο από ένα ύγιεινόν περίπατον, κάποιαν άνιχνευτικήν προέλασιν εις τά πέριξ, ίσως και έξέτασιν του τόπου, όπου άργότερον, έντός τής άμμου θά βυθισθοῦν διά νά μεταμορφωθοῦν.

Όλοθεν έννοείται βεβαίως, ότι κατά τας μεγάλας αύτας προελάσεις ή όδηγήτρια κορδελίτσα δέν παραβλέπεται. Τώρα πλέον, παρά ποτε, είναι χρήσιμος. Όλοι μαζί τήν έξυφαίνουν μέ τό προΐδν τών κλωστηρίων όργάνων των, όπως άπαρεγκλίτως γίνεται έκάστοτε διά πάσαν προέλασιν. Κάμμία δέν κάμνει βήμα προς τά έμπρός πριν ή προσκολληση επί τής διαβάσεως τήν κλωστήν, που τής κρέματαί από τά χείλη.

(άπελοεθε)

ΝΟΗΜΕ Α ΣΟΗΡΟΥ

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Τά άστεία και τά θεομαντικά του.

Μετά τας όραΐας φθινοπωρινάς ήμέρας, ό ουρανός θά σκεπασθή με μαῦρα άπειλητικά σύννεφα. Πότε - πότε μέσα από τό πυκνό σκοτάδι των διαλείπουν άστραπαί θά φωτίζουν μερικās έκτάσεις. Μετ' όλίγον αρχίζουν και αϊ βρονταί, άσθενείς και από μακράν κατ' αρχάς, συνεχείς και δυνατώτεροι, πολυ πλησίον άκούόμεναι μετ' όλίγον. Επίκειται θύελλα. Άστράπτει, βροντίζει, βρέχει πλημμυρηδόν. Άκούεται μία άπεριγράπτου δυνάμεως βροντή, συνοδευομένη με τυφλωτικήν λάμψιν. Έπεσε κεραυνός πλησίον μας; που; εις παρακείμενον άγρόν, όπου θεωριται ήτοιμαζόν τας θυμωνίας του σίτου. Θεέ μου! τί τρομάρα! Πρόσβαλε τους δυστυχείς χωρικούς! Έξάπαντος τους έσκότωσε, τους άπηνθράκωσε. Πλησιάζομεν περίφοβοι, διά νά τους δώσωμεν κάποιαν βοήθειαν, αν ύπαρχη έλπίς βοήθειας. Οί κατατρομαγμένοι θεωριται όλίγον κατ' όλίγον συνέρχονται από τόν τρομόν. ό εις εξ αυτών προσεβλήθη από τόν φοβερόν κεραυνόν. Και έφρονεύθη; άπηνθράκωθη; Όχι, μόνον ή μπλουζά του μετεβλήθη εις άπείρους ταινίας, ξεπατώθηκε τό έν εκ των ύποδημάτων του, τό δε γσωργικόν του εργαλείον έσχίσθη εις δύο, από άνωθεν έως κάτω. Τό έτερον εκ των τεμαχίων τούτων έξεσφενδονίσθη εις απόστασιν είκοσι μέτρων, έστήθη όρθιον εις τήν ράχιν σκύλου, τόν όποιον και έφόνευσε.

Η σύστασις του. Τά πειράματα του Φραγκλίνου.

Τί είναι, λοιπόν, τό περίεργον αυτό καταστρεπτικόν πυρ, τό όποιον μάς στέλλει πότε-πότε ό ουρανός και τό όποιον άλλοτε καιεί, άπηνθρακώνει, φονεύει, και άλλοτε τόσον περίεργα και άκατανόητα παρουσιάζει;

Τί άλλο, παρά ό κεραυνός, ό γνωστός ηλεκτρικός σπινθήρ, διά του όποιου πρώτος έ διάσημος Άμερικανός Φραγκλίνος, ό έφευρέτης των άλεξικεραιώνων, έκαμε σαβαρώτα πειράματα.

Τῷ 1781, μίαν έκτάκτως συννεφώδη και πλήρη ηλεκτρισμού ήμέραν ό Φραγκλίνος άνύψωσε χάρτινον άετόν, τόν όποιον ύψωμένον προσέδεσεν εις δένδρον. Μετ' όλίγον ψιλή βροχή έβρεξε τό νήμα, με τό όποιον ήτο άνυψωμένος έ χαρταετός. Από τό νήμα όμως αυτό ήρχισαν άμέσως νά εκπέμπωνται διαρκείς σπινθηρισμοί εις μήκος τριών μέτρων και με διαλείπουσαν βροντήν, όμοίαν προς έλαφρούς πιστολισμούς. Άν δέ ό Φραγκλίνος δέν έσκέπτετο μεταξυ του δένδρου και του νήματος του χαρταετου ως κακόν άγωγόν νά συνδέση έτερον μεταξινον νήμα, ό κεραυνός θά έπέπιπεν επί του δένδρου, ποιός ξέρει με τί καταστρεπτικά ή παραδόξους συνεπείας.

Κατ' αρχάς έννομίζετο, ότι ή άστραπή ήτο

γιγαντώδης σπινθήρ, ό όποιος ήδύνατο νά καναλάβη μήκος είκοσι χιλιομέτρων. Τοιούτον τουλάχιστον τόν παρέστησαν και αϊ πρώται δημοσιευθεΐσαι εικόνας. Κατωρθώθη όμως άκολούθως ή φωτογράφησις τής άστραπής, όποτε άπεδείχθη ή πραγματική σύστασις του περιέργου αυτού σπινθήρος. Πολλάκις εις δύο ή τρεις διευθύνσεις σημειώνεται ή φωτεινή άκανόνιστος γραμμή του σπινθήρος, όποτε συμβαίνει εις δύο ή και τρία διάφορα μέρη νά ένσκήψη ό κεραυνός. Άπεδείχθη, ότι ή διάρκεια κάθε άστραπής δέν ύπερβαίνει τό έκατομμυριοστόν του δευτερολέπτου, τά δε ήχητικά κύματα, τά όποια φέρουν εις ήμάς τήν βροντήν, έχει άποδειχθεΐ, ότι διανύουν ταχύτητα 340 μέτρων κατά δευτερόλεπτον.

Φοβερά και περίεργα.

Και όμως ό περίεργος αυτός σπινθήρ, όποια τρομακτικά δράματα καταστροφής; δέν έχει προξενήσει μέχρι τουδς!

Τήν 4 Μαΐου του 1904 Ισπανικόν στρατιωτικόν άπόσπασμα μετέβαινε προς εκτέλεσιν γυμνασίων. Καθ' όδόν κατελήφθη από θύελλαν, ό κεραυνός ένέσκηψε πλησίον του. Τέσσαρες εκ των στρατιωτών έπαθαν τυφλώσιν, δύο παραλυσίαν, ένός δέ, άφου του άφήρσεν όλας τας τρίχας του σώματός του, έσχίσεν εις δύο τόν μετάλλινον σταυρόν του λαιμού του και αυτός έζησε, χωρίς οὔδέν άλλο νά πάθη.

Άλλοτε εις άλλα γυμνάσια του αυστριακού στρατού, ό κεραυνός ένέσκηψε εις τήν σκηνήν του άρχηγείου, περιωρίσθη νά προσβάλλη μόνον κρυστάλλινον ποιήριον, του όποιου άφήρσεν κανονικωτάτην καθ' όλα περι τά χείλη στεφάνην.

Ό κεραυνός προσέβλεπέ ποτε χωρικήν τη; Τρανσυλβανίας, εργαζομένην εις τόν άγρόν της. Η μόνη ζημία, τήν όποιαν έπαθεν, ήτο, ότι από τό αυτίον της απέσπασε τό χρυσοῦν ένώτιόν της, διά νά τό ρίψη μακράν εις άρκετήν απόστασιν. Όταν μετ' όλίγον έξηγήθη και άνευρέθη τό κόσμημα, ειχε τούτο θερμότητα πολλών βαθμών. Είς πολλά κτήματα, κατά τήν όραν τής επισκέψεως του κεραυνου σβύνει τό ηλεκτρικόν φως, έδω δέ εις τήν πόλιν μας, εις τά Ταταθλα, κατά τήν πρό τινων έτων καταιγίδα και άκριβώς τήν όραν τής επισκέψεως του κεραυνου, τά αυτίοι τηλέφωνα εις τους σταθμούς των έξέπεμψαν στιγμιαίαν, αλλά πολυ δυνατήν φλόγα. Είς τά θυλάκια κυρίου, ό όποιος δέν ήτο πολυ μακράν από τόν τόπον, που έπεσεν ό κεραυνός, τό όρολόγιόν του εύρέθη μετασχηματισμένον εις άμορφον συμπαγή μάζαν.

(τό τέλος εις τό επόμενον)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΕΥΘΥΜΑ

Τὸ μεγαλύτερον θέατρον τοῦ κόσμου.

Εἶναι τὸ Κολοσσαῖον τῆς Ρώμης, εἰς τὸ ὁποῖον πολλαὶ χιλιάδες κόσμου ἐκάθησαν, διὰ νὰ παρακολουθήσουν ἐπὶ αἰῶνας ἀγρια θεάματα.

Εἰς τὸν στίβον τοῦ θεάτρου ἐκείνου ἐχύθη πολὺ αἷμα, ἐνῶ οἱ παρακαθήμενοι λαοὶ ἐτευφημοῦσαν καὶ ἐπεδοκίμαζον. Ἐκεῖ ἐδίδοντο πάλαι μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ ἀγρίων θηρίων.

Ὅταν ὁ Καῖσαρ, τέλος, ἐγκαινίασε τὸ ὑπὸ τοῦ Βεσπασιανοῦ ἀρξάμενον τοῦτο οἰκοδόμημα, τὸ 80 ἔτος μ. Χ., ἐδόθησαν θεάματα ἐπὶ 100 ἡμέρας. Πέντε χιλιάδες ἀγρια ζῷα ἔχασαν ἐκεῖ τὴν ζωὴν των.

Διὰ νὰ δώσωμεν μίαν ἰδέαν τοῦ μεγέθους τοῦ Κολοσσαίου, λέγομεν, ὅτι, μετὰ τὴν καταστροφὴν του, οἱ σωροί, τοὺς ὁποίους ἐσημάτισαν, ἐχρησίμευσαν ὡς λατομεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐβγαλαν τὰ μάρμαρα, δι' ὧν κατασκευάσθησαν πολλὰ ἀνάκτορα. Παρ' ὅλα δὲ ταῦτα, πάλιν τὸ Κολοσσαῖον διατηρεῖ ἐν μεγαλεῖον ἐπιβλητικόν.

Τὸ ἥμισυ τοῦ κτιρίου ἐκείνου καταστράφη ἐἰς τὸν καιρὸν τῶν αὐτοκρατόρων, ἀλλὰ, μέχρι τῆς σήμερον, δεκ' ἀπέμειναν ἐξ αὐτῶν, πάλιν μαρτυροῦσι τὸ ἀπράνταστον μέγεθός του.

Τὸ θέατρον εἶχε πέντεσaras πελωρίας ὀροφάς ὕψους 50 μέτρων. Ἡ περιφέρεια τοῦ κτιρίου, τὸ ὁποῖον ἐσημάτιζε γεωμετρικὴν ἑλλειψιν, ἦτο 1 χιλιόμετρον. Θύραι εἰσόδου, σχήματος τοῖροειδούς, ὑπῆρχον 80' δι' αὐτῶν 85,000 ἐπισκέπται ἠδύναντο μὲ πολλὴν ἄνεσιν καὶ ταχύτητα νὰ περάσουν.

Ὅλα τὰ καθίσματα ἦσαν ἐκ μαρμάρου, ἐκ τοῦ ὁλοκαῦ δὲ αὐτοῦ οὐδὲν μέχρι σήμερον σώζεται. Νύαι ἀνασκαφαὶ μᾶς ἀπεκάλυψαν κάτωθεν τοῦ στίβου μεγαλοπρεπεῖς τοῦ θεάτρου τούτου μηχανισμούς. Ἐκεῖ εὗρον μηχανήματα, διὰ τῶν ὁποίων ὁ στίβος ἐγίνετο λιμὴν διὰ τὰ ναυτικὰ ἀγωνίσματα. Ἐπίσης δὲ εὗρέθησαν καὶ μεγάλοι κλωβοί, ἐντὸς τῶν ὁποίων τὰ ἀγρια θηρία ἔμεινον μέχρι τῆς ὥρας τοῦ ἀγωνίσματος.

Ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν, ὅτι τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τῶν ἀρχαίων ἦτο μέγα ὡς καλλιτέχνημα καὶ ἐπίτηδες καμωμένον, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς θέατρον.

Τί κάμνει ἡ συνήθεια.

Διὰ νὰ σὺς δεῖξω τί κάμνει ἡ συνήθεια καὶ ἡ ἐπιμονή, σὺ, διηγοῦμαι τὸ ἐξῆς γεγονός :

Μίαν φορὰν κάποιος περιήρχετο χωρία καὶ πόλεις, καὶ ἐπεδείκνυε τὴν δύναμίν του μὲ τὸν ἐξῆς τρόπον : Ἐπαιρνεν ἓνα βῶδι καὶ τὸ ἐσήκωνε μὲ μεγάλην εὐκολίαν εἰς τοὺς ὄμους του.

Ὅταν τὸν ἠρώτησαν πῶς κατώρθωνε τοῦτο, τότε ἐκεῖνος ἀπήντησεν :

— Ὅταν τὸ σημερινὸ βῶδι ἦτο ἀκόμη μικρὸ μοσχάρι, τότε συνείδησι κάθε ἡμέραν νὰ τὸ παίρνω εἰς τὸν ὄρον μου καὶ νὰ τὸ περιφέρω μερικὰ λεπτά' αὐτό, καθὼς σὺς εἶπα, τὸ ἔκαμνα κάθε ἡμέραν. Βεβαίως,

τὸ μοσχάρι σιγὰ-σιγὰ ἐμεγάλωνε καὶ ἐγίνετο βαρύτερον, ἀλλὰ καὶ ἡ δύναμίς μου ἐγίνετο ἀκόμη μεγαλειτέρα καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἐνοοῦσα τὴν αὐξήσιν τοῦ βάρους τοῦ βωδίου. Αὐτός, λοιπόν, εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν αἰσθάνομαι κούρασιν καὶ συνείδησι νὰ σηκῶνω μὲ εὐκολίαν αὐτὸ τὸ μεγάλο βῶδι.

Αὐτὸ κατορθώνουν ἡ συνήθεια καὶ ἡ ἐπιμονή, καθὼς λέγει καὶ ἡ παροιμία :

Προσκόμμα' ἀνυπέρβλητα νικᾷ κατατροπῶναι, ἡ σταθερὰ ἐπιμονὴ τὰ πάντα κατορθώνει.

Ὁραῖαι ἀπαντήσεις.

Ὁ Εὐρικήδης μίαν φορὰν συνέλαβε κάποιον, ποῦ ἔκλεπτε λίθους ἀπὸ τὸ κτήμα του.

Ὁ κλέπτης ἤρχισε νὰ ζητῆ συγγνώμην καὶ νὰ λέγῃ :

— Συγχώρησέ με, διότι δὲν εἴξυρα, ὅτι οἱ λίθοι αὗτοί ἦσαν ἰδικοί σου.

Καὶ ὁ Εὐρικήδης ἀπήντησεν :

— Δὲν εἴξυρας, ὅτι οἱ λίθοι αὗτοί ἦσαν ἰδικοί μου, ἀλλὰ εἴξυρας πολὺ καλά, ὅτι δὲν ἦσαν ἰδικοί σου.

Τὸ μανδῆλι.

Ξέρεις κατὰ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ μανδηλιοῦ :

Τὸ μανδῆλι κατ' ἀρχὴν καὶ πρὸ τεσσάρων περίου αἰῶνων εἶχε διάφορα σχήματα ἦτο στρογγυλόν, πολύγωνον, ἑλλειροειδές, εἶχε δηλαδὴ ὅλα τὰ σχήματα, ἐκτὸς ἐνός, δὲν ἦ ὅπως σήμερον τετράγωνον.

Μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Τριανόν ἡ Μαρία Ἀντωνέττα παρετήρησεν, ὅτι θὰ ἦτο πολὺ πλέον κομψόν, ἂν τὰ μανδῆλια ἦσαν τετράγωνα. Κατὰ τὴν συμβουλὴν τῆς, λοιπόν, ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΣΤ' τὸ 1785 ἐξέδωκεν αὐτοκρ. διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἔλεγε :

«Τὸ μήκος τῶν μανδηλίων, τὰ ὁποῖα κατασκευάζονται ἐντὸς τοῦ κράτους, πρέπει νὰ εἶναι ἴσον πρὸς τὸ πλάτος των».

Καὶ ἐκ τούτου ἔχομεν τετράγωνα μανδῆλια.

Τὸ εἶδος τῆς γραφῆς.

Τί γραφικὸν χαρακτῆρα πρέπει νὰ προτιμῶμεν, τὸν ἴσιον ἢ τὸν γυρτόν ; Τὸ ζήτημα συνεζητήθη πολλὰς φορὰς. Κάποιος διάσημος καθηγητῆς ἐξήτασε τὸ πρᾶγμα ἀπὸ σχολικῆς ἀπόψεως.

Τὸ γυρτόν γράψιμον, λέγει ὁ ἱατρὸς οὗτος, εἶναι καλαισθητικόν καὶ ἀνάλογον πρὸς τὰς συνηθείας μας, εἶναι ἱαχύτερον καὶ δὲν εἶναι τόσο κούραστικόν, ἀλλ' εἶναι δύσκολον, διὰ νὰ τὸ μίθῃ κανεὶς καὶ δὲν εἶναι καὶ πολὺ ὑγιεινόν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν στάσιν τοῦ σώματος.

Ἡ εὐθεία γραφὴ εἶναι φυσικὴ, εὐκολωτέρα διὰ τοὺς ἀρχαίους, πλέον εὐανάγνωστος καὶ μᾶλλον καθαρὰ, ἀλλ' εἶναι βραδεία, πρὸς κούραστικὴ καὶ πολλάκις ἐξαναγκάζει εἰς μίαν κακὴν στάσιν τοῦ σώματος.

Τότε, λοιπόν, ποῖον γραφικὸν χαρακτῆρα πρέπει νὰ προτιμῶμεν.

Διὰ νὰ ἀποφεύγωμεν τὴν μυωπίαν, πρέπει νὰ μὴ γράφωμεν γυρτόν χαρακτῆρα, καὶ τοῦτο, διότι, ὅταν γράφωμεν μὲ κεκλιμένον σῶμα, τὸ ἓνα μας μάτι εἶναι πλησιέστερον πρὸς τὸ χαρτὶ καὶ τὸ ἄλλο μακρύτερον. Διὰ τοῦτο οἱ ἱατροὶ καὶ οἱ παιδαγωγοὶ τῆς Εὐρώπης συνιστοῦν τὸ ἴσιο γράψιμον καὶ τὴν εὐθείαν στάσιν τοῦ σώματος.

Παιγνίδια συναναστροφῶν.

Πάρτε εἰς μίαν χεῖρά σας ἐν πρᾶγμα ὁποιοῦνδήποτε, π. χ. ἐν νόμισμα, ἐν κουμβί, ἢ ἄλλο ἀντικείμενον. Ἐπειτα τεντώσατε τὰ χέρια σας καὶ εἰπῆτε εἰς τὴν συναναστροφὴν σας :

— Εἰμπορεῖτε νὰ περάσατε τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἓνα χεῖρι σας εἰς τὸ ἄλλο, χωρὶς τὰ τινάξατε τὸ πρᾶγμα καὶ χωρὶς νὰ ἐνώσειε τὰ χέρια σας ;

Ὅσοι σὺς ἀκούσουν, βεβαίως θὰ ἀρνηθῶν καὶ θὰ σὺς δηλώσουν, ὅτι δὲν εἰμποροῦν νὰ τὸ κάμουν αὐτό. Ἀλλὰ τότε σεῖς πρὸς κοινὴν ἐκπληξιν θὰ τοὺς δηλώσατε, ὅτι εἰμπορεῖτε.

— Πῶς θὰ τὸ κατορθώσωμεν ; ἴσως μ' ἐρωτήσατε.

Λοιπόν, ἐνῶ ἔχετε τεντωμένα πάντοτε τὰ χέρια σας, ἀφίνετε τὸ ἀντικείμενον, ποῦ κρατεῖτε εἰς τὸ ἀριστερὸ χεῖρι, ἐπάνω εἰς ἐν τραπέζι, ἔπειτα κάμνετε μίαν στροφὴν — πάντοτε μὲ τεντωμένα χέρια — καὶ πλησιάζετε τὸ δεξιὸν χεῖρι πρὸς τὸ ἀντικείμενον καὶ τὸ παίρνετε μὲ τὸ χεῖρι ἐκεῖνο. Τοιοῦτοτρόπως ἀτηρήσατε τὸν λόγον σας. Οὕτως ἐλιγύσατε τὰ χέρια σας, οὕτως ἐτινάξατε τὸ ἀντικείμενον ἀπὸ τὸ ἓνα χεῖρι εἰς τὸ ἄλλο, καὶ ὁμοίως ἐπεράσατε τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν σας χεῖρι εἰς τὸ δεξιὸν ἢ τὰνᾶπαλιν.

Ποῖος εἶναι πρῶτος.

Ὁ θεὸς φέρει δῶρα εἰς τὰ ἀνεψάκια του, ἀλλὰ θέλει πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ μάθῃ ποίας προόδους ἔκαμε τὸ καθένα εἰς τὸ σχολεῖον.

— Ἐγὼ εἶμαι πρῶτη εἰς τὴν γεωγραφία, φωνάζει ἡ Μαρία.

— Ἐγὼ εἶμαι πρῶτη εἰς τὴν ἀριθμητικὴν, εἶπεν ἡ Ἐλένη.

Ὁ Τοτὸς μόνον σιωπᾷ.

— Σὺ ποῦ εἶσαι πρῶτος ; ἐρωτᾷ ὁ θεὸς.

— Ἐγὼ εἶμαι πρῶτος εἰς τὴν τάξιν, ὅταν ὁ κώδων σημαίῃ γιὰ νὰ φύγωμεν !

Τηλεφώνημα.

Ὁ μικρὸς Πέτρος εἶναι ἀρρωστος ὁ ἱατρὸς ἐρχεται, τὸν ἐξετάζει καὶ τὸν ἐπισκοπεῖ μὲ τὸ ἀκουστικὸν εργαλεῖόν του.

Τὸ βράδυ ὁ μικρὸς διηγεῖται τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν πατέρα του.

— Πατέρα, σήμερον ἦλθεν ὁ ἱατρὸς καὶ τηλεφώνησεν εἰς τὴν κοιλιὰ μου.

*** Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ ***

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Έκ του Γαλλικού)

συνέχεια από σελ. 395

Και πραγματικώς, ο Μόκος εξέπληξεν όλους με την επιτυχίαν τῶν φηγητῶν του και υπερηφανεύετο διὰ τὰ συγχαρητήρια, τὰ ὅποια ἀπενεμήθησαν εἰς ἐκεῖνον και εἰς τὸν καλὸν του συνεργάτην, τὸν Σερβῆ.

Μαζὶ μετὰ τὰ ψητὰ, τὰ χορταρικὰ και τὰ κυνήγια, δὲν ἔλειπε και ἡ πουδιγκα ὡς γλύκισμα.

Ὁ Μπριάν ἔκαμε μίαν θερμὴν πρόβασιν εἰς ὑγείαν τοῦ Γόρδωνος, ὁ ὅποιος ἀπήντησε, προπίνων εἰς ὑγείαν τῆς μικρᾶς ἀποικίας και εἰς ἀνάμνησιν τῶν οἰκογενειῶν των, ποῦ ἦσαν τόσον μακρὰν.

Τέλος, και αὐτὸ ἦτο πολὺ συγκινητικόν: ὁ Κωστὰρ ἐσηκώθη και ἐξ ὀνόματος τῶν νεωτέρων ἠδωχάριστοσε τὸν Μπριάν διὰ τὴν ἀφοσίωσιν και τὴν στοργήν, τὴν ὅποιαν εἰδείκνυε πρὸς αὐτούς.

Ὁ Μπριάν δὲν κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ τὴν συγκίνησιν του, ὅταν ἠκούσθησαν ἀπὸ τὰ παιδικὰ στόματα τὰ: «Ζήτω ὁ Μπριάν!»

τὰ ὅποια δὲν εὔρον κἀμίαν ἠχώ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Δόνιφαν.

17. — Προετοιμασίαι διὰ τὸν χειμῶνα.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἤρχιζε νέον ἔτος και διὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου ἡ πρωτοχρονιὰ συμπίπτει εἰς τὰ μέσα τοῦ θέρους.

Εἶχαν περάσει δέκα μῆνες ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ὅπου οἱ μικροὶ ναυαγοὶ τοῦ Σλοῦγκι ἐρρίφθησαν εἰς τὴν νῆσον ἐκείνην εἰς ἀπόστασιν χιλίων ὀκτακοσίων λευγῶν ἀπὸ τὴν νέαν Ζηλανδίαν.

Κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἡ κατάστασις των εἶχε βελτιωθῆ. Ἐφαίνετο μάλιστα, ὅτι εἶχον ἐξασφαλισθῆ πλέον δι' ὄλας των τὰς ἀνάγκας, ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον τοῦς ἐλύπει, ἦτο, ὅτι ἦσαν ἐρικταλελειμμένοι εἰς μίαν ἀγνωστον νῆσον. Αἱ ἐξωτερικαὶ βεήθειαι, αἱ μόναι, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἠλπιζαν καὶ, θὰ ἤρχοντο ἐπὶ τέλους και θὰ ἔφθανον προτοῦ τελειώσῃ τὸ καλοκαίρι.

Ἡ ἀποικία θὰ ἦτο καταδικασμένη νὰ περάτῃ και ἄλλον χειμῶνα εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου;

Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀληθινὰ δὲν εἶχον ἔλθει κἀμίαι ἀσθένεια εἰς τοῦς μικροὺς ναυαγοὺς. Ὅσοι, μικροὶ και μεγάλοι, ἦσαν πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν των, χάρις εἰς τὴν σύνεσιν τοῦ Γόρδωνος. Ἀλλ' ἔμως δὲν θὰ ἦτο ἀνάγε πιθανὸν νὰ ἐμφανισθοῦν και ἀσθένεια, αἱ ὅποια δὲν εἶναι ἀσυνείθιστοι εἰς τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας ἐκείνης;

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

(Διασκευῆ)

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 398)

Ἡ δ. Γκοσίου τὴν ἀφήκε μερικὰ λεπτὰ νὰ κλαίῃ κατόπιν πολὺ σιγὰ ἐτράβηξε τὰ χέρια τῆς ἀπὸ τὸ πρόσωπόν τῆς.

— Κιθῆσούχασε, κόρη μου, τῆς εἶπε μετ' ἡπιον τόνον, και τότε θὰ σοῦ ὁμιλήσω.

— Δὲν εἶμπορῶ, θέλω νὰ φύγω, εἶπεν ἡ Ἰλζα μετὰ πάθος.

— Πρέπει νὰ νικήσῃς τὸν ἑαυτὸν σου καταλαμβάνων, ὅτι σοῦ εἶναι δύσκολον νὰ δαμάσῃς τὸ πεισματάρικόν σου ἐγὼ, ἀλλ' εἶναι ἐπάναγκας. Καὶ σὺ μόνη, Ἰλζα, δὲν καταλαμβάνεις, ὅτι ἔχεις ἄδικον και ὅτι δὲν ἐφέρθης εὐάγωγα;

Ἐκείνη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅλοι μετ' ἐρέθισαν, εἶπε μετ' ὀργὴν διακοπτομένην ἀπὸ λυγμοῦς. Ἡ διευθύντρια μετ' προσέειπε φοβερά, ὅλαι μετ' περιγέλασαν.

Ἡ δ. Γκοσίου ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτήν, ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον ἐὰν ἡ διευθύντρια ἐξεδήλωνε τὴν δικαίαν τῆς ὀργὴν μετ' ἄλλον τρόπον. Ἀλλὰ τώρα ἦτο πολὺ ἀργά, διότι, ὅτι ἐγίνεν ἐγίνεν.

— Ἀπατάσαι, εἶπεν ὁχι ἡ διευθύντρια, ἀλλὰ σὺ ἡ ἰδίᾳ ἔκαμες γέλοισιν τὸν ἑαυτὸν σου. Σκέψου πῶς ἐφέρθη. Τοῦ λοιποῦ, ἐξηκολούθησε, δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ κάμνῃς τοιαύτας σκέψεις. Ἄν αὐριο εἶσαι λογικῆ,

ὅλαι θὰ λησμονηθοῦν, ὅλαι τὰ κορίτσια σ' ἀγαποῦν.

— Ὅχι, ὁχι, εἶπεν ἡ Ἰλζα, κάνεις δὲν μ' ἀγαπᾷ, αὐτὸ τὸ ξέβρω. Εἶμαι κουτὴ και ἀδεξία θέλω νὰ φύγω, νὰ ὑπάγω εἰς τὸν πατέρα μου.

— Ἄν θέλῃς νὰ ὁμιλήσῃς μετ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ σὲ ἀφήσω. Ξέρεις πόσον σὲ ἀγαπᾷ και τοιαύτας παιδικὰς ὁμιλίας δὲν θέλω νὰ ἀκούω. Νὰ φύγῃς; θέλεις νὰ γίνῃς λογικῆ;

Ἡ Ἰλζα ἐσιώπησε και ἡ διδασκάλισσα ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν. Κατὰ τὴν στιγμήν ἔμως, κατὰ τὴν ὅποιαν ἐκείνη ἦτο ἐτοιμη νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἡ Ἰλζα ἔτρεξε πρὸς αὐτήν.

— Μείνατε, παρακαλῶ, εἶπε και τὴν ἐκράτησε σφικτὰ ἀπὸ τὸ χέρι.

Ἐκάθησεν εἰς μίαν καρέκλαν κοντὰ εἰς τὸ παράθυρο και ἐπῆσε τὴν Ἰλζαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

— Πόσο ζεστὴ εἶσαι, κακό, πεισματάρικο κεφάλι! εἶπεν ἡ διδασκάλισσα και ἐχάιδεψε τὰ ζεστὰ μάγουλά τῆς. Νέλλη, ὅσοε εἰς τὴν Ἰλζαν ἓνα ποτηρι νερό.

Ἡ Νέλλη ἔμεινε σιωπηλῆ ἐκάθητο κοντὰ εἰς ἓν ἄλλο παράθυρο και συνώδευε τῆς φίλης τῆς τοῦς δυνατοὺς λυγμοὺς μετ' ἄμυστικὰ δάκρυα. Ἀλλ' ἀμέσως ἔτρεξε και ἔφερε τὸ ζητηθέν.

— Πιὲ ὀλίγο, αὐτὸ θὰ σὲ ἡσυχάσῃ, εἶπεν ἡ Νέλλη εἰς τὴν συμμαθήτριά τῆς μετ' ἀγάπην. Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ λές, ὅτι δὲν σ' ἀγαποῦμε, κακὴ Ἰλζα. Μὴ κλαί; και ἔλα νὰ δροσίωσῃς τὸ πρόσωπόν σου.

Ἐδραξε ἓνα σπογγάρι εἰς τὸ νερὸ και

ἔπρεπε, λοιπόν, μετ' ἄλλο τρόπον νὰ σκεφθῶσι περὶ τῆς σωτηρίας των, ἀλλὰ μετ' ἡ μοναδικὴν λέμβον, ἣν εἶχαν, πῶ; θὰ ἐτολμοῦσαν νὰ ριφθῶσιν εἰς τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ;

Και αἱ ἀκόμη δύο-τρεις ἀπὸ τοῦς νέους ἐκεῖνοῦ ἐτολμοῦσαν νὰ κινδυνεύσουν εἰς τὸν ὠκεανόν, διὰ νὰ ἀναζητήσουν κάποιαν κατοικημένην ξηρὰν και εἰσοποιήσουν τοῦς κατοίκους, ποῖός ἦτο δυνατόν νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι θὰ ἡμπεροῦσαν νὰ τὴν εὔρουν;

Ἀλλὰ τάχα θὰ κατώρθωναν νὰ ναυπηγήσουν ἐπάνω εἰς τὸ νησί των κάποιον μεγάλο πλοῖον, τὸ ὅποιον νὰ δύναται νὰ περάσῃ τὸν ὠκεανόν; Ὅχι βέβαια! τὸτο ἦτο ἐργασία ἀνωτέρα των δυνάμεϊόν των και ὁ Μπριάν δὲν εἰξευρε τί νὰ φαντασθῇ διὰ τὴν κοινήν σωτηρίαν.

Αἱ αὐτὸ τὸ μένον, ποῦ ἔμεναν, ἦτο νὰ ἐργάζωνται, νὰ προσπαθοῦν νὰ κάμουν πλέον ἔνετον τὴν διαμονὴν των εἰς τὸ σπήλαιον. Ἐπειτα, ἂν ὁχι κατὰ τὸ θέρος ἐκεῖνο, ἀλλὰ τοῦλάχιστον κατὰ τὸ ἐπόμενον, οἱ μικροὶ ἀποικοὶ θὰ ἀνελάμβανον νὰ ἐξερευνήσουν και τὰ ἄλλα μέρη τῆς νήσου των.

Ἐκαστος μετ' ἑαυτὸν και μετ' ἐπιμέλειαν ἀνέλαβε τὸ ἔργον του. Ἡ πείρα εἶχεν ἀποδείξει εἰς ποῖον βαθμὸν ἐφθανεν ἡ δριμύτης τοῦ χειμῶνος εἰς τὰ κλίματα ἐκεῖνα. Ἐπὶ ἐβδομάδας, ἐπὶ μῆνας ἀκόμη, αἱ κακοκαιρίαι τοῦς ὑπεχρέωναν νὰ μαζευθοῦν εἰς τὸ σπήλαιον και ἦτο φρόνιμον και συνετὸν νὰ προφυλαχθοῦν καλῶς ἀπὸ τὸ κρύο και τὴν πείναν, οἱ δὲ φοβερώτεροι ἐχθροί, τοῦς ὅποιους εἶχον νὰ φοβηθοῦν. (ἀκολουθεῖ)

ἐδρόσισε τὰ φλογισμένα μάτια και μάγουλα τῆς Ἰλζας.

— Τώρα, κόρη μου, ἠρώτησεν ἡ δ. Γκοσίου, ὅταν πλέον ἡ Ἰλζα καθησούχασε, τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς;

— Πρέπει νὰ ταξιδεύσω, ἀπήντησεν ἔδῶ δὲν μένω!

— Πάλι ἐπανέρχεται εἰς τῆς παλῆς ιδέαις; Ἡ σκέψις, ὅτι πρέπει νὰ ζητήσῃς συγγνώμην δὲν σοῦ ἐρχεται διόλου εἰς τὴν ιδέαν; Ἐλύπησες φοβερά τὴν διευθύντριαν και δὲν σκέπτεσαι νὰ συμφιλιωθῇς; Ὁμιλήσε!

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ἰλζα και ἐστρεψε τὸ κεφάλι τῆς ἡ διευθύντρια μετ' προσέειπε και μ' ἐλύπησε φοβερά. Δὲν θὰ τῆς ζητήσω συγγνώμην, διότι αὐτὸ δὲν τὸ ἔκαμα ποτὲ ἔως τώρα και δὲν θέλω ποτὲ νὰ τὸ κάμω.

Ὡς βλέπετε, ἡ Ἰλζα ἐξακολουθοῦσε νὰ κάμνῃ τὴν πεισματωμένην, ἀλλ' ἡ δ. Γκοσίου δὲν ἔχασε τὴν ὑπομονήν ἔμεινεν ἡσυχος και ἡπία.

— Δὲν ἐζήτησες ποτὲ συγγνώμην; ἀπορῶ, ἀλλὰ θὰ εἶπες εἰς τὸν πατέρα σου κἀνενα γλυκὸν λόγον, ὅταν ἦσο ἄτακτος και ὅταν τὸν ἔκαμνες ν' ἀγανακτῇ.

— Εἰς τὸν πατέρα μου! ἀπήντησεν ἡ Ἰλζα και εἶδε μετ' ἀπορίαν τὴν διδασκάλισσαν ὁ πατέρας μου οὐδέποτε ἐθόμωσε μ' ἐμέ, ἦτο πάντοτε καλός και ἔκαμνα πάντοτε ὅ,τι ἤθελα.

— Ἔτσι; εἶπεν ἡ δ. Γκοσίου και ἐσκέφθη ἀμέσως, ὅτι τὸ πείσμα τῆς Ἰλζας ἐνεδυναμώθη ἀπὸ τὴν μεγάλην καλοσύνην τοῦ πατρὸς τῆς.

(ἀκολουθεῖ) ΚΛΕΙΟ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΕΛΠΙΣ

Πρό τῆς εἰκόνας τοῦ Ἐσταυρωμένου, γονατιστή, μὲ συμπεπλεγμένας τὰς χεῖρας, ἢ Ἀλίκη, ἢ μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ κυρίου Χ, τοῦ πλουσίου τραπεζίτου, μὲ ἀμελῶς ἐρριμμένην τὴν χρυσοξανθὸν κόμην τῆς καὶ μὲ τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς τῆς πλήρεις δακρύων, προσεύχεται. Ὡ! πόσον ὠραία, ἀλλ’ ὠχρὰ εἶναι! ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς εἶναι ζωγραφισμένη ἢ λύπη. Προσεύχεται καὶ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν διὰ τὸν καλὸν τῆς πατέρα, ὅστις ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν εἶναι ἀσθενῆς καὶ κινδυνεύει· ὁ ἱατρός εἶπε χθὲς, ὅτι ἡ κατάστασις εἶναι σοβαρὰ καὶ ὅτι, ἂν ὁ ἀσθενὴς ἀνθέξῃ εἰς τὴν κρίσιν τῆς ἀσθενείας, καλῶς, ἀλλῶς οὐδεμίαν ἐλπίδα εὐτηρίας. Αἰ! αὐτὸ, λοιπὸν, ἔτραξεν εἰς τὸ γραφικὸν αὐτὸ ἐξωκλήσιον καὶ προσεύχεται ἢ καλὴ κόρη, διότι ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι ἡ κρίσιμος διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς πατρός. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν, ποῦ ἠσθένησε, δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν περιποιῆται μετὰ μεγάλῃς στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως, διότι καὶ ἡ μήτηρ τῆς ἐκ τῆς πολλῆς κοπώσεως εἶχεν ἀδιαθεσίαν, ὃ δὲ ἀσθενὴς δὲν ἐννοεῖ νὰ βλέπῃ τὸν νοσοκόμενον, ὅστις τότε ἔμενε πλησίον, ὅταν μετέβαιναν ἢ Ἀλίκη νὰ φάγῃ ἢ νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον.

Πόσον δύσκολος εἶναι ἡ θέσις τῆς! νὰ μὴ ἔχῃ κανένα νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ, τὸ χειρότερον, νὰ μὴ γνωρίζῃ εἰάν θὰ θεραπευθῇ ὁ πατὴρ τῆς.

Ἀφ’ οὗ ἐπὶ ποῦ προσηχητή, ἠγέρθη καὶ, ἔχουσα τὴν καρδίαν ἐλαφροτέραν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν εἰλίαν. Ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, προσεπάθησε νὰ μειδίωσῃ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενούς. Οἱ ἱατροὶ ἦσαν ἐκεῖ, τὴν ἐχαιρέτησαν μὲ μεγάλην εὐπροσηγορίαν, καὶ ἐκείνη μετέβη πλησίον τοῦ πατρός τῆς· ἀλλὰ πόσον ἐξεπλάγη ὅταν τὸν εἶε νὰ μειδίῃ! πλησίον τοῦ δ’ ἐκάθητο χαρῶν ἢ μήτηρ τῆς ἐπὶ ἀνακλίντρου· ἐμειδίασε καὶ ἐκείνη, τὴν ἔστρεψε πρὸς ἑαυτὴν καὶ, ἀφ’ οὗ τὴν ἠσπάσθη τρυφερότητα, τῇ εἶπε συγκεκινημένη:

— Ἀγαπητόν μου τέκνον, ὁ πατὴρ σου, θεῖα χάριτι, εἶναι πλέον ἐκτός κινδύνου· ἡ κρίσις εὐτυχῶς παρήλθεν. Εἶσαι γενναία· πάντοτε νὰ εἶσαι τοιαύτη καὶ ποτὲ νὰ μὴ ἀπελπίζεσαι, ἀλλὰ νὰ ὑπομένῃς μὲ ἐγκαρτέρησιν τὰς θλίψεις σου, ὅσον μεγάλα καὶ εἰάν εἶναι αὐτά, ἄρκει νὰ ἔχῃς τὰς ἐλπίδας σου εἰς τὸν Θεόν.

Ὅλοι συνεχάρησαν τὴν Ἀλίην, ἣτις, ἂν καὶ μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν, εἶδει τέσσην φιλοστοργίαν κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, ἀψήφουσα τοὺς κόπους.

Ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ὀλίγον κατ’ ὀλίγον εἰ γονεὶς τῆς ἐκαλλιτέρευον, ἠγάπων δ’ εἰ περισσότερον τὴν ἀγαπητὴν τῶν θυγατέρων.

Ἐπέρασεν ἕτη πέντε ἢ Ἀλίην ἔγεινε νεανίς τέσσον ὠραία, ὅσον καὶ καλὴ· ἀγαπᾷ τοῦ:

γονεὶς τῆς καὶ εἶναι εὐτυχῆς· εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐνθυμεῖται τὰς συμβουλὰς τῆς μητρός τῆς καὶ ποτὲ δὲν ἀποθαρρύνεται, ἀλλὰ μεθ’ ὑπομονῆς ἀντιμετωπίζει πᾶσαν περίστασιν, διότι ἔχει τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ὁ Πανάγαθος Θεὸς δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ ἐκεῖνον, ὅστις μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας ἐπικαλεῖται τὴν πανίσχυρον Αὐτοῦ συναντίληψιν.

ΘΑΛΕΙΑ Γ. ΛΕΟΝΤΙΔΟΥ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΚΑΙ Ο ΧΩΡΙΚΟΣ

Διὰ νὰ μεγαλώσῃ τὸν κῆπον τοῦ ἀνακτόρου τῆς μία πριγκήπισσα πολὺ πλουσία, ἀπεγύμνωσεν ἕνα χωρικὸν ἐκ τοῦ μικροῦ τοῦ ἀγροῦ, τὸν ὅποιον κατέχευε. Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἡ πριγκήπισσα περιεφέρατο εἰς τὸν ἀγρὸν, τὸν ὅποιον εἶχε σφραγισθῆ, εἶδε τὸν χωρικὸν νὰ τὴν πλησιάζῃ, κρατοῦντα ἕνα σάκκον.

— Ἐρχομαι νὰ σᾶς παρακαλέσω, πριγκήπισσα, εἶπε μὲ θάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ μὲ κάμειτε μίαν χάριν. Ἐπιτρέφατέ μου νὰ μεταφέρω ὀλίγον χῶμα ἀπὸ τὸν ἀγρὸν αὐτόν.

— Δὲν εἶς ἀρνῶμαι τὴν χάριν ταύτην, ἀπήντησεν ἡ πριγκήπισσα.

Ὁ χωρικὸς, ἀφ’ οὗ ἐγένετο τὸν σάκκον, εἶπεν εἰς τὴν συνεπιδησίαν του:

— Ἐχω ἀκέρμη μίαν χάριν νὰ σᾶς ζητήσω εὐτη εἶναι νὰ μὲ βετιθῆσατε νὰ φορτώσω τὸν σάκκον τοῦτον εἰς τὸν ὄμον μου.

Ἡ πριγκήπισσα συγκατένευσε, μελονότι ἦτο ἐτοιμὴ νὰ κυριευθῇ ὑπὸ θυμοῦ· ἀλλ’ ὅταν ἠθέλησε νὰ ὑψώσῃ τὸν σάκκον, ἀνεφώνησεν:

— Εἶμαι τρελλή νὰ θέλω νὰ σηκώσω τὸν σάκκον αὐτόν! εἶναι πολὺ βρῦς· ἰδιότροπε ἀνθρώπε, μεταφέρατέ τον, ὅπως δύνασθε.

Τότε ὁ χωρικὸς, ἀνορθούμενος ἔμπροσθεν τῆς πριγκήπισσας, εἶπεν εἰς αὐτήν:

— Εἰς μόνος σάκκος αὐτῆς τῆς γῆς εἶναι ἤδη βαρὺς διὰ σᾶς· δὲν φοβείσθε, λοιπὸν, νὰ ἐπιφορτώσατε τὴν συνείδησίν σας μὲ ὄλον τὸ βάρος τοῦ ἀγροῦ τούτου;

Προσβληθείσα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λόγους ἡ πριγκήπισσα, ἐνόησε τὴν ἀδικίαν τῆς πράξεως, τὴν ὅποιαν εἶχε κάμει, καὶ ἐπέστρεψε πάραυτα εἰς τὸν χωρικὸν τὸν ἀγρὸν, ποῦ εἶχε κατὰσχει.

(Μετάφρασις)

ΚΥΒΕΛΗ Π. ΣΑΡΟΓΑΣ

ΑΙ ΔΥΟ ΓΑΛΑΙ ΚΑΙ Ο ΠΙΘΗΚΟΣ

Δύο γαλαὶ ἤρπασαν ἕν μέγα τεμάχιον τυροῦ, τὸ ὅποιον ἔφεραν εἰς ἕνα πίθηκον, εἰς νὰ τοῖς τὸ μεῖζον. Ὅπως τὸ ἔκοψεν εἰς δύο τεμάχια ἀνίστα καὶ ἔθεσαν ἕναστον ἐξ αὐτῶν εἰς τὰς πλάστιγγας ἑξ ἑξ ἑκάστου, τὸν ὅποιον ἔθεσαν ἔμπροσθέν του. Ὅτι ἐν ἀπὸ

τὰ τεμάχια ἐζύγιζεν ὀλίγον περισσότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ πίθηκος ἔφαγε ἀπὸ αὐτὸ ἕνα μικρὸν τεμάχιον, διὰ νὰ καταστήσῃ τὴν ἰσορροπίαν, καὶ τὸ ἔθεσε πάλιν εἰς τὴν πλάστιγγα. Τότε ὅμως τὸ ἄλλο τεμάχιον εὐρέθη βαρύτερον. Ὁ πίθηκος ἔφαγεν ἀπὸ ἕν μερίδιον, διὰ νὰ ἐξισώσῃ τὸ βάρος. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον εὐρέθη εἰς τὴν σειρὰν τοῦ πλέον βαρύτερον καὶ ὁ πίθηκος τὸ περιέκοψεν ἀκόμην.

Ὅπως ἐξηκολούθησε τὴν πονηρίαν του ἕως ἔτου δὲν ἔμεινε τίποτε, παρὰ ἀνά ἕν ἐλάχιστον μερίδιον εἰς ἑκάστην πλάστιγγα.

— Εἴμεθα εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην, εἶπον τότε αἱ γαλαί.

— Πολὺ καλὰ, τὰς ἀπήντησεν ὁ πίθηκος, κρατῶ ἐγὼ τότε τὸ ὑπόλοιπον διὰ τὰ ἔξοδα.

(Μετάφρασις)

ΧΑΡΙΤΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ

ΑΣΤΕΙΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Ὁ ἀββᾶς τοῦ Μολιέρου ἦτο ἀνθρώπος πτωχὸς καὶ ἐξῆ μονήρης· ξένος εἰς ὄλα, ἐκτός εἰς τὰς φιλοσοφικὰς τοῦ ἐργασίας, δὲν εἶχεν ὑπηρέτην καὶ εἰργάζετο εἰς τὴν κλίνην του. Προῖαν τινὰ ἀκούει νὰ κρούσῃ τὴν θύραν του.

— Ποῖος εἶναι;

— Ἀνοίξατε!

Σύρει ἕν σχοινίον καὶ ἡ θύρα ἀνοίγει. Ὁ ἀββᾶς, μὴ βλέπων τίποτε, ἐρωτᾷ:

— Ποῖος εἶσθε;

— Δότε μοι χρήματα...

— Χρήματα;

— Μάλιστα, χρήματα.

— Ἐννοῶ, εἶσθε εἰς κλέπτῃς!

— Κλέπτῃς ἢ ὄχι, ἔχω ἀνάγκην χρημάτων...

— Ζητήσατε ἐκεῖ μέσα.

Ἐκτείνει μίαν ἀπὸ τὰς περισκελίδας τοῦ δ’ κλέπτῃς ἀναζητεῖ.

— Δὲν ἔχει χρήματα... ὄχι, ἀλλ’ εἶναι τὸ κλειδί μου. Νά, αὐτὸ εἶναι τὸ κλειδί μου. Πάρατέ το (τὸ λαμβάνει). Ὑπάγαγε εἰς τὸ ἐκεῖ ἐρμάριον... καὶ ἀνοίξατε.

Ὁ κλέπτῃς θέτει τὸ κλειδί εἰς ἕνα ἄλλο συρτάριον.

— Ἀφήσατε, λοιπὸν, μὴ σκαλίζετε εἰς αὐτὸ τὸ συρτάριον. Αὐτὰ εἶναι τὰ χαρτιά μου· εἰς τὸ ἄλλο συρτάριον παρατηρήσατε, ἐκεῖ θὰ εὐρήθε χρήματα. Ἴδού... λάβατε. Κλείσατε τὸ συρτάριον.

Ὁ κλέπτῃς φεύγει.

— Κύριε κλέπτῃ... κλείσατε τὴν θύραν.

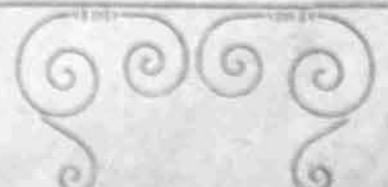
Ὁ κλέπτῃς τὴν ἀφίνει ἀνοικτήν.

— Τί πονηρὸς κλέπτῃς!... Τώρα εἶναι ἀνάγκη νὰ σηκωθῶ μ’ αὐτὸ τὸ κρῶ, ποῦ κάμνει...! κατηραμένε κλέπτῃ.

Ὁ ἀββᾶς πηδᾷ, ὑπάγει νὰ κλείσῃ τὴν θύραν καὶ ἐρχεται εἰς τὴν ἐργασίαν του χωρὶς νὰ σκεφθῇ τοῦλάχιστον, ὅτι δὲν εἶχε τίποτε, εἴτε διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ φαγητόν του.

(Μετάφρασις)

ΓΕΡΓΙΟΣ Β. ΣΑΡΒΑΛΙΣ

Ἡ καλὴ φίλη τοῦ Παιδικοῦ καὶ τῶν Ζηπιδίων, ἡ Ἄννα Γκρέκοβιτς, ἀπέθατε τὴν προπερασθεύσαν Κυριακὴν καὶ ἀκηδεύθη τὴν ἐπαύριον Δευτέραν. Εἰς τὸ «Ἄσπ' Ὀλα» τοῦ Σαββάτου ἐγράφησαν μερικαὶ εὐλιμενεῖς λέξεις διὰ τὴν εὐγε-ῆ ἐκείνην ψυχὴν, ἀπὸ τὴν στήλην δ' αὐτὴν συλλοποῦμαι τὸς Ζηπιδίας διὰ τὴν ἀπόλειαν, τὴν ὁποίαν ἰδοκίμασαν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς Ζηπιδίας ἀναγνωστρίας τοῦ Παιδικοῦ «Ἄσπ' Ὀλα», τὸς ἀναγγέλλω, διὰ τοῦ λοιποῦ, διὰ καθῆτι, τὸ ὅποιον ἀφορᾷ τὸ περιοδικὸν των, ἅς ἀποιεῖνται εἰς τὴν δ. Σελβίαν Βαλασιάδου, ἡ ὁποία μὲ εὐγε-ῆ προθυμίαν ἀνέλαβε τὴν εἰς τὸ Ζηπιδιον ἀντιπροσωπεῖαν μας. Τὴν εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Τὸ Ἀγριοκόριτσο, ποῦ εἶχε καιρὸ γὰ μὰς γράψῃ, ἐμφανίζεται σήμερον μὲ συμβουλὰς μὰ, συνιστᾷ γὰ μὴ ἀφίωμεν τὴς τσουκνίδες γὰ περισσεύουν καὶ μεγαλώνουν. Ἐως τώρα, λέγει, εἶχαμε μὰ, τὴν Τσουκνίδα τοῦ Καδήκιοι· τώρα βγήκε καὶ ἄλλη μὴ, ἡ Τσουκνίδα τοῦ Μοδιού, αὐτοὶ θὰ ἔχωμεν τὴν Τσουκνίδα τοῦ Λαῖδερ-πασά, καὶ ὁ Θεὸς γὰ μὰς φυλεξῇ ἀπὸ τῆς τσουκνίδας. Χαιρετᾷ τὴν Ἀραπί-τσαν καὶ παραπονεῖται, διὰ τὴν «Πεισματάραν» δημοσιεύεται κατ' ἑβδομοδα μόνον εἰς δύο στήλας. Ἄλλ' ἀγαπήτῃ, βλεπεῖς, διὰ καὶ τῶν ἀγορῶν τὸ μυθιστόρημα ἐγ. κ καὶ αὐτὸ διατηρῶν. Το Παιδικὸν δὲν κἀνται προτίμησιν μεταξὺ ἀγορῶν καὶ κοριτσιῶν.

Ἄν καὶ εἶχε τὴν παρασμένην Πέμπτην, καθὼς μοῦ γράφει τὸ Διαβυλακὶ τῆ Χαλκηδότος, δυνατὸν κεφαλοποιεῖν, μ' ὅλα ταῦτα ἐκάθησε γὰ μοῦ δὲρ-μηνεύου γὰ πρὸς τὸ Παιδικὸν αἰσθηματὰ σου καὶ γὰ ἐκάνεση τὴν γέαν στήλην του, τῶν «Ποικίλων», Ἀνεκδότων καὶ Βεθύμων, εἰς τὴν ὁποίαν, λέγει, εὐρίσκει ὅσον εὐμορφα πρᾶγματα, ἀναεί-ται δὲ, διότι δὲν θὰ εἶναι πάντα καιδί δια γὰ διαβῆξῃ τὸ Παιδικὸν. Μο εἶ-αι τοχα ἀνάγκη γὰ εἶναι κἀνταις καιδί, δια γὰ διαβῆξῃ τὸ φύλλον αὐτοῦ; τοβλοχιστον ξενύω πολλοὺς ἀπειτηγμένους καὶ σοβαροὺς καὶ ἀσπρομολληδες κυρίους, οἱ ὁποῖοι τὸ ἀγορῶν καὶ εἶναι οἱ τοκτικώτεροι του ἀναγιώστα. Διαβιδοξω τοὺς χαιρετισμοὺς σου εἰς τὴν Τσουκνίδα τῆς Χαλκηδότος, ποῦ ληπεισαι, διὰ τὸν χειμῶνα θὰ ξηραθῆ, εἰς τὸ Χρυσόμαλλο ἀγ-γιλοῦδι, τὸ ὅποιον ἐρωτᾷ, ἂν τὸ μαλλιά του εἶναι φυσικὰ ἢ βαμμένον, καὶ εἰς τὸν Ἀγγελιαφόρον Ἐρμῆν, κατὰ τοῦ ὁποῖου παραπονεῖται διατὶ τὸ μὴ φέρῃ γυήγορα τὴν ἀγγελίαν τῆς εἰρήνης.

Ἡ Μικρὴ μυσσοῦς ἰδιοτατος πολὺ πολὺ πρὶν μοῦ γράψῃ, ἄλλο τέλος εἰκόνησε τὸ θῆρος τῆς καὶ ἐμφανίζεται εἰς τὸν κύκλον τῆς ἀλληλογραφίας μας. Ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ μοῦ γράφεις. Ὅσον διὰ τὴν «Πεισματάραν», σοῦ ἀπαντῶ διὰ καὶ εἰς τὸ Ἀγριοκόριτσο.

Τὸ Χρυσόμαλλον δίρας — ἔγκρίνω τὸ ψευδώνυ- μόν σου — μοῦ διαβιδοξῆς εὐθύς μὲ τὸ πρῶτο γράμ- μα του τὸ παράπονον διατὶ τάχα ἡ «Πεισματάραν» γὰ γράφεται εἰς δύο στήλας, ἐφ' ἄλλοτε ἦσαν τρεῖς. Φαίνεται, ὅτι ὅλα τὰ κορίτσια συνώμοσαν γὰ μὰς κἀμουν οὐκίτην τὴν διοδήλωσιν, διὰ γὰ μὰς ἐξαναγκάσουν γ' αὐξήσωμεν τὸς στήλας τοῦ μυθι-στορηματῶς των ἄλλα τότε ποιῆς πῶσαι τ' ἀγό- ρια; καιδί θ' ἀκούῃ τὸ δίκαιον παραπονεῖται των; Ἐν τούτοις θὰ πρ-σποθῶσωμεν κἀνται γὰ κἀμωμεν διὰ τὸ ἰκανοποιηθῶν ὅλοι.

Ἡ Τεθλιμένη ὄρφανη μοῦ στέλλει εἰς γράμμα, τὸ ὅποιον ἀναγίγγει ἢ πᾶσι μὲν τῆς ταῦτα τοῦ παύθους. Μὰ ἀναγγέλλει τὸν ἐξωπικὸν θάνατον τοῦ πατρός τῆς, τὸ πόνον τῆς ὀφθαλμίας τῆς καὶ τὴν βίασιν τῆς θλίψεως, ποῦ τῆς τερανεῖ. Καταφεύγει, μοῦ γράφει, εἰς τὸ Παιδικὸν, διὰ γὰ εὐγὴ εἰς αὐτὸ κἀνταιαν παρηγορίαν. Σὲ συλλυ-ποῦμαι εἰς τὸ πρῶτον, ἀγαπητῆ μου, καὶ σὲ συνιστᾷ ὡς μόνον παρηγορίαν τὴν ἐπισχόλησιν. Προσφέ-ρω τὸς χαιρετισμοὺς σου εἰς τὴν Ἄνναν Περίου-ρη καὶ ἰς Ἀταλάντην Κοιτροπούλου.

Χαιρετῶ μὲ χαρὰν τὴν Ἀνακλινοῦσαν Εἰρήνην, καὶ τὴν δ-χομῆν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μας. Σημειῶω τὴν ὑπόθεσιν τῆς, ὅτι θὰ εἶναι καὶ

τοτε πρώτη καὶ ἐγὼ τὴν συνιστῶ πρὸ παντὸς γὰ εἶναι ἡρακῆς. Στέλλω τοὺς χαιρετισμοὺς σου εἰς τὴν δ. Κλειῶ, ποῦ εἰς, ἐπιθυμοῦμαι μὲ τὴν «Πεισματάραν».

Ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἀταλάντη Κοι-τροπούλου, καὶ τώρα ποῦ ἐπέστρεψες ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν σὲ ἀναμένω εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν. Μὴ ζηλεύεις τοὺς μεγάλους, διότι ἔχουν τὸ «Ἄσπ' Ὀλα» δ-ς τῆς ἑβδομοδος; θὰ ἔλθῃ ἡμερᾶ, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ τὸ Παιδικὸν θὰ ἐξελεχθῆ, μὲ ὄχι, τώρα.

Δὲν ληρομῶ, Μοναχοῦν καὶ Αἰολικῆ ἀσπῆρ, τοὺς φίλους μας, καὶ μαλιστα ὅταν σὲν καὶ εἰς; εἶ-αι τὸσον συνάδεδεμένοι μὲ τὸ περιοδικὸν των. Ἐδῶσω τὸ γράμμα σας καὶ τὸ ἀ ἐγνώσε, ὁ συν-σργάτης μας Φοῖβος, ὁ ὁποῖος σὲς εὐχαριστεῖ δι' ὅσα καλὰ καὶ ἐπιθυμοῦμαι κρισεῖς δι' αὐτὸν γράφεις, μὲ εἰς δὲ γὰ σὲς ἀπαντήσω, διὰ ὁ ἐπιθυμοῦμαι δια τὸς ὁραῖος ἰδέα, τιμᾷ ἐκείνου, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔχουν. Διαβιδοξω τοὺς χαιρετισμοὺς σας εἰς ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς ἀνα-γνωστὰς καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Ἀντώνιον Κ. Κοροῦρη.

Ἐχρησιστῶ τὸν Ἀρσενάγιον διὰ τὸς προσπα-θειάς, τὸς ὁποίας καταβαλλεῖ διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ φύλλον μας μὰ, γράφεις, διὰ θὰ προσπαθῆ-σης γὰ ἐνεργήσης εἰς τὴν πόλιν σας ἐγγραφᾷς, διὰ γὰ δεῖξῃς τὴν πρὸς τὸ «Ἄσπ' Ὀλα» ἀγάπην σου. Ὅπως, ἡ ἀγάπη ἢ ἀληθινή δὲν πρᾶπει γὰ περιορίζεται μόνον εἰς ἐκδηλώσεις λόγων. Αὐτὸ τὸ ἀτελήφθῃς βέβαιον καὶ θέλω γὰ ἐκδηλώσης εἰς ἔργα τὴν ἀληθινήν σου ἀγάπην.

Ἀπὸ τὰ τρία ψευδώνυμα, ποῦ προτιμῆς, ἐκλέ-γω, προσωνύμους πάντοτε, τὸ Νηρηίς τοῦ Βαθυρρο-κου. Σοῦ εὐχομαι περαστικῶς ἀπὸ τὴν γρίπην καὶ διαβιδοξω τοὺς χαιρετισμοὺς σου εἰς τοὺς ἀνα-γιώστας μας καὶ ἰδιαιτέρως τὴν Ρεδοχρον Βισλέ-ταν, ποῦ πάντα ἐπιθυμοῦμαι, καὶ τὸν Γεωργίον δι-λ-φίνα.

Ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου, Μίλισσα, καὶ μὲ χαρὰν σὲ δέχομαι εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὴν συνεργασίαν τοῦ Παιδικοῦ. Ἡ ἀμίλλα εἶναι πάν-τοτε κἀνται καλὴν καὶ συντελεστὴ πολὺ εἰς πρὸδοσιν.

Τὰ συλλυπητήρια μοῦ εἰς τὴν Ἀσπῆρ ἀνέμῃν διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς τῆς, οὐδέποτε παρεξήγησα τὴν σιωπὴν σου καὶ οὐδέποτε ἀμφέ-βαλλα πρὸς τὸν αἰσθηματῶν σου. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὸς πρὸς τὸν Ὑμνοῦν δεήσεις σου, διὼς φυ-λατῆ ὑγιεινὸς τοῦ διεσθαιῶδους καὶ συνεργάτης τοῦ «Ἄσπ' Ὀλα».

Δέχομαι τὸν ὄρον, ποῦ μοῦ προτιμῆς, Θεοχάρη Ι. Μακρίδη, καὶ πρῶτος μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸ γρά-φειά μας, διὰ γὰ σπειροῦθῃς μὲ τὸν εἰδικὸν ὑπάλ-ληλον.

Πληροφορῶ τὸν Τιμολέοντα Στ. Πετρίδη, διὰ ὁ Ἐγκυκλοπαιδικὸς ἀγοράζει γὰ φυλλῶνα 9, 12 καὶ 18 τοῦ Παιδικοῦ· παρακαλεῖται, τοῖπόν, γὰ τὰ φέρῃ εἰς τὸ γραφειά μας.

Ἐπεκρίθησαν τὸ ἔργα: Δύο γὰλοι καὶ ὁ πῆθη-κος Χερσιβοῦτου χρυσόμαλλος, — Τ. ἔπαινον φέρῃ τοῦ Τζαννῆ Γ. Α. Κοροῦρη, — Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἐλπίς Θελαίας Λεοντίδου, — «Σκέψεις» Ἐγκυκλοπαιδικῶν — Ἡ πρὸς τὴν καὶ ὁ χω-ριστῶς Κυβέλης Π. Σαροῦλου.

ΕΙΡΗΝΗ

Μὲ τὸ προσεχὲς φύλλον συμπληροῦται ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ «ἌΠ' ὈΛΑ».

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς ἐγγραφέντας ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους διὰ 52 φυλλάδια, ὅπως σπεύ-σωσι καὶ ἀνατιθῶσωσι τὰς ἐγγραφὰς των.

ΔΙΑ Τῆ ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ Κατάλογος ΙΘ'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries for M. Βασίλειου (70), Δ. Σιμητος (70), Ε. κ. πρῶτος (70), and Η. Σαροῦλου (1326).

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΕ Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

[Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος περιλαμβάνει τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων 451—470, αἰτινες δὲ δημοσιευθῶν εἰς τὰ φύλλα 51—53].

451. — Αἶνιγμα. Τῆς Εὐρώπης ποταμὸν μ' ἓνα γράμμα ἂ ἐνώσης, ἀ-θὸς μεγαλοπρεπῆς πορευθῆ, θὰ φα-ερώσης. (Ἀπ. Δήμος Καζέτης).

452. — Ἀκροστοιχίε.

1) ἀ-θὸς, 2) καρπός, 3) ζῦφον, 4) εἶδος ἡρώος, 5) ὑποδιόρθωσις χρό-νου, 6) αὐτοκράτωρ. Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἄσπῃ σαφῶς. (Ἀπ. Δημήτριος Α. Χ.)

453. — Γραμματόγριφος. Βγάλε σ καὶ β.λε ἰδῶτα καὶ χωρὶς πολὺν ἰδρωτῆ τὸ Αἰγαῖον θὰ ἀφήσω καὶ πρὸς ἡρώος θὰ πηδήσω. (Ἀπ. Ἰωάνν. Μαζοκόπος).

454. — Ἀπαντίστον.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πὸ ἡτῆν. (Ἀπ. Ἀκούριος σέφης).

455. — Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ὁ κῆπος σὲς δαναῖζει, τὸ δευτέρον μοῦ δυὸ φρεῖς σ' αὐτῆ σου ψιθιρίζει, τὸ τρίτον μοῦ εὐρίσκειται εἰς κἀθε πολιτείαν, τὸ τέταρτον ἑλληνικῆς σημαί-ει νῆσον μίαν, τὸ πέμπτον μοῦ συνέθεσε νομοθεσίης θείας, τὸ ἕκτον εἰν' οὐδέτερον μὰ, ἀντισημαί-ει.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἡτῆσον τοῦ Αἰγαίου. (Ἀπ. Θεοχάρης Ι. Μακρίδης).

456. — Συλλεβόγριφος.

Τὸ ἡμῶς τῆς ἔχασε καὶ τώρα μόνη μένει ἂν ἡμῶς ἀποκεφαλισθῆ, θὰ τις ἀπορί-νται. (Ἀπ. Στεφανωμένη κριτοματῆ).

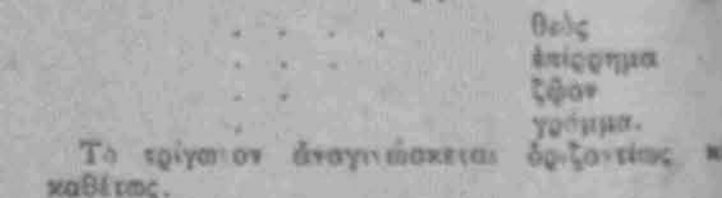
457. — Γεωγραφικὴ ἐρώτησις.

— Ποῖον ὄρος καίεται; (Ἀπ. Γ. Κ. Σαπριάδης).

458. — Παράδοξον.

— Ποῖον εἶναι τὸ ἡμῶς τοῦ 188; (Ἀπ. Δέσποινα Κροκοδαίλου).

459. — Τρίγωνον.

Τὸ τρίγωνον ἀναγιώσκειται ὀρθογώνιος καὶ καθί-πτος. (Ἀπ. Γοργὸς Δελφίν).

460. — Περίγρον.

— Ποῖον πόλιν μεταφέρουν τὰ ἀπ' αὐτῶν; (Ἀπ. Α. Φ. Πρίντζης).